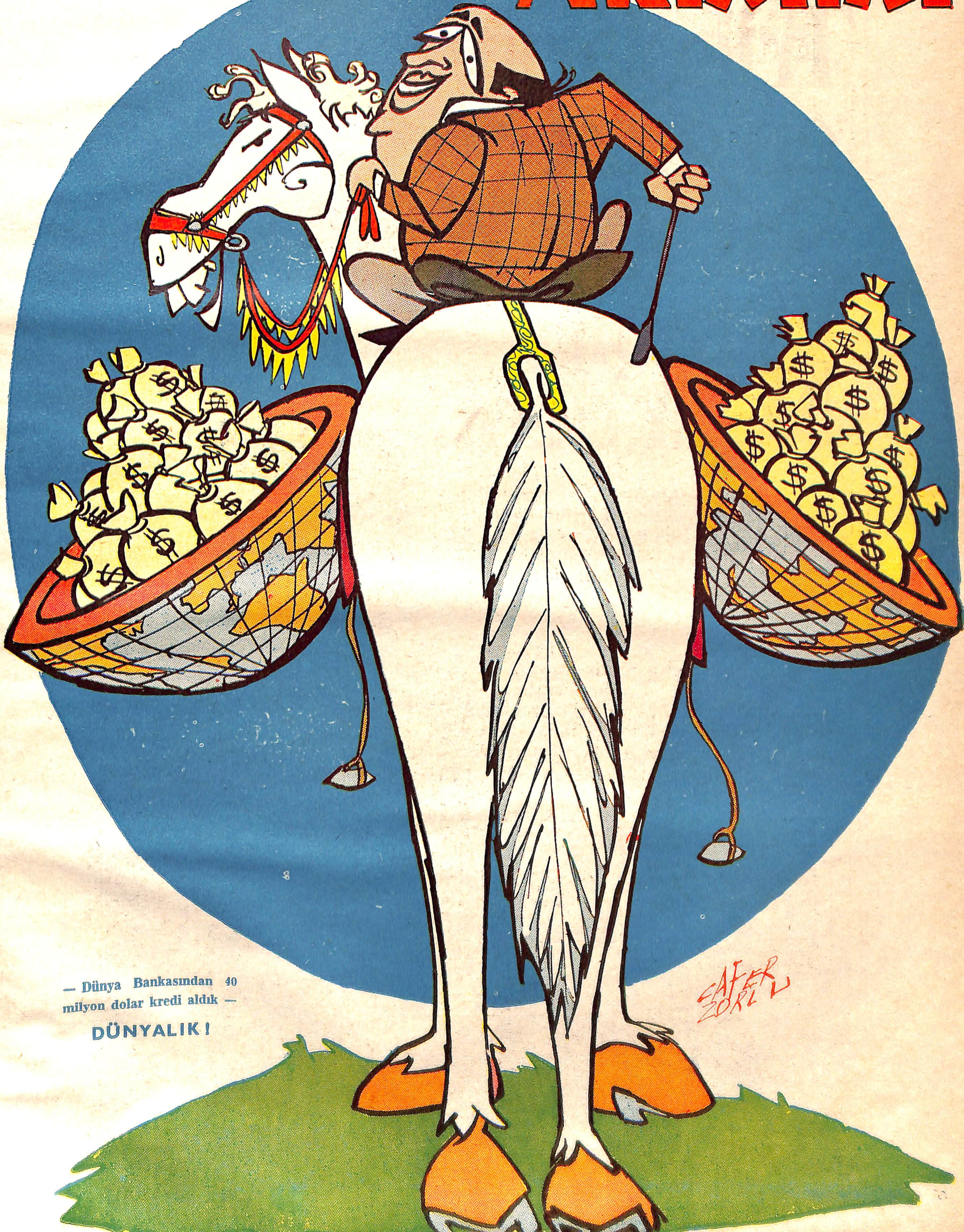
Akbaba

— Dünya Bankasından 40 milyon dolar kredi aldık —

DÜNYALIK!

Trikoların en güzeli Saf Yeni Yün'den ve tabii Neyir'den...

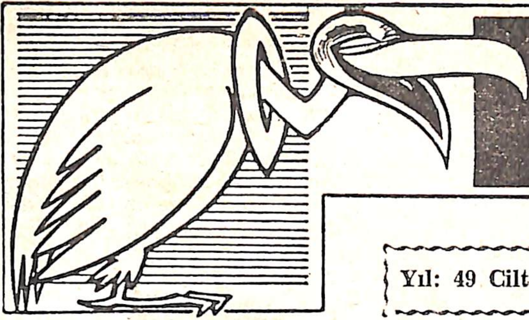
Elyafların en güzelinden,
Saf Yeni Yün'den örülmüş
—polo ya da balıkçı,
yelek ya da kazak— Neyir trikoları,
erkek giyimine bambaşka bir kişilik,
apayrı bir hava veriyor.

Saf Yeni Yün'ün yeryüzünde
bir tek garantisi vardır:
Woolmark.
Woolmark etiketli Neyir trikoları
elde yıkanabilir. Katiyen çekmez.
Bollaşmaz. Keçeleşmez.
Boya atmaz.

Yün garantisini Woolmark'tan
Eşsiz güzelliğini Neyir'den alır.

(Manajans : 4109 — 198)

AKBABA
Yıl: 49 Cilt: 19 Sayı: 52 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Aralık 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Meçhul?

MEÇHUL, bilinmeyen demektir.

Meçhullerin en meşhuru Meçhul Asker'dir. Savaş alanlarında can veren, kimliği bilinmeyen, kaybolup bulunmayan, binlere, onbinlere, milyonlara, bir heykel dikip altına yazarlar:

— Meçhul Asker!

Bir sabah erken, taarruza kalkar Meçhul Asker.. bir keşif kolunda dağların tepelerin bulutlarına karışır.. muharebe meydanlarında ceset yığınları arasında kaybolur.. bir top mermisinde dağılır uçar.. ve onun heykeli karşısında saygı duruşuna geçilir. Çocuklar sorarlar analarına:

— Kim bu, anneciğim?

— Meçhul Asker!

Bazan bir şarkı çalınır kulağınıza.. kuşaktan kuşağa aktarılmış, yıllardan yıllara emanet edilmiş, kişiden kişiye geçerek yaygınlaşmıştır. Bazan bir meyhane köşesinde içli bir kadın sesinden duyarsınız.. bazan bir eski evin cumbasından dökülür.. bazan bir dilencinin mızıkasında raslarsınız.. bazan annenizin sesinde ninni olur.. bazan bir köylünün sazında türkü..

Ve sorarsınız:

— Kim bestelemiş?

Cevapsız kalır sorunuz.

Halkın duygu kaynaklarında doğup büyüyen nice bestenin sahibi meçhuldür.

Meçhul şairler de vardır. Öylesine halk deyişlerinde öylesine mısralar çıkar ki karşınıza, en ünlü ozanların kâğıt üstündeki eserlerinden bin kat daha güzeldir. Yüzyılların törpüsüne dayanmış, bir kelimesi aşınmamış şiirlerin yazarını ararsınız.. Bulamazsınız.

Yüzyılların kuytuluklarında kaybolmuş gitmiştir.

Bazan da sahipsiz nükteler, fıkralar, hicivlerle karşılaşırsınız. Üç beş satırlık hikâyede zekânın şimşeği çakar birden.. ve kamaştırır gözleri. Okunu hedefin orta yerine oturtmuştur halkın mizahı...

Merak edersiniz:

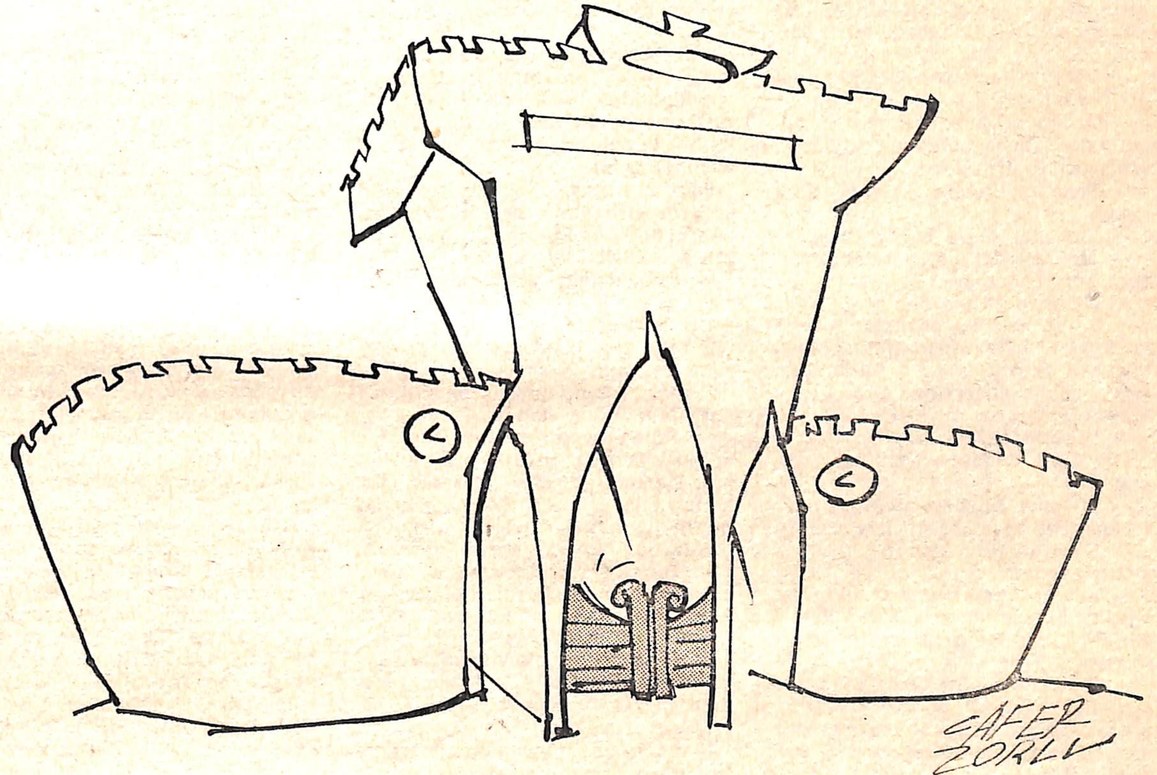
— Kim yazmış?

Cevap yoktur.

Bir bozuk yolun kıyısında, bir ormanın eteğinde, bir dağın yamacında durmadan akan bir çeşmeye raslarsınız. Şırıl şırıl akar su... Yalağın köşesine zincirle bağlı bir tas, susayanlara hizmet için hazırdır. Çeşmenin taşında bir eski yazı, silindi silinecek. Okumaya çalışırsınız...

Nafile!

— Kim yaptırmış bu çeşmeyi? Yankısız kalır sualiniz...

Yazısız

Toplumun ortak malı olmuş nice meçhul, memleketimizin dağında, taşında, sesinde, sazında, dilinde yaşar. Nice işin, nice eserin sahibi belli değildir. Yaşantılarımıza renk veren nice güzel şeyin kim tarafından yaratıldığını bilemeyiz.

Bir de yaşantılarımızı etkileyen nice kötü şeyin sahibini bilemeyiz.

Bir cinayet işlenir dağda?

Polis araştırır-taraştırır.

Zaman geçer.

Ve cinayet dosyası, katilin kimliğini bulamadan kabarır.

En sonunda adı konur olayın:

— Faili meçhul cinayet!

Kimliği bilinmeyen kişiler, şiir yazabilir, savaş meydanında şehit olabilir, şarkı besteleyebilir ve daha nice güzel işler yapabilir. Bunları gördükçe, duydukça, okudukça alkışlamak gelir içimizden... Ama kimliği meçhul kişiler cinayet de işleyebilir.

Kocaman şehirlerin uğultusunda, yüce dağların rüzgârlarında işlenen cinayetlerin katili bulunamaz bazan...

Ama sevgili okurlar, elinizi vicdanınıza koyarak söyleyiniz:

Üniversitede işlenen cinayetin faili nasıl meçhul kalır?

Bir zamandan beri çocuklarımız ölüyor, öldürülüyor... İster sağcı olsun, ister solcu, ister ortacı, ister başka bir şeyci; gencecik insanlarımızın öldürülmesi karşısında milletçe yüreğimiz sızlamalı...

Peki, kim öldürür bunları?

Cevap:

— Meçhul bir katil!

Analar-babalar, her sabah gazeteleri yürek çarpıntısıyla açmakta ve:

— Acaba çocuğuma bir şey oldu mu? diye başlıklara göz atmaktadırlar.

Analar, babalar, çocuklar, kardeşler, dedeler, nineler; üniversitede işlenen cinayetlerin failini öğrenmek isterler...

Yüzüne tükürmek için...

Çünkü kardeşin kardeşi öldürmesi alçaklıklar içinde bir alçaklıktır. Üniversite öğrencilerini binbir zahmetle okutan bu millet, üniversitenin faili meçhul cinayetler yatağı olmasına tahammül edebilir mi?

Üniversitenin bahçesinde veya fakültenin dershanesinde işlenen cinayetin karanlığı bize de bulaşacak diye nice ana-baba tir tir titremekte...

Bu dâvaya bir çare bulamayanlar:

— Biz bu memleketi idare ediyoruz.. diyorlarsa, her halde önce kendileriyle, sonra da bizlerle alay ediyorlar demektir.

AKBABA

«BİLEN KAZANIYOR»

Okurlarımızın büyük bir ilgiyle katıldıkları «BİLEN KAZANIYOR» yarışması sonuçlanmıştır. 14 Aralık 1970 tarihine kadar elimize geçmiş olan cevapların doğruları tasnif edilmektedir.

Bu doğru cevaplar arasında çekilecek kura sonucu armağanlarımızı kazanacak okurlarımızın adlarını gelecek sayılarımızda neşredeceğiz.

«BİLEN KAZANIYOR» Yarışmasına katılan sevgili okurlarımıza bol şanslar dileriz.

VEDAT SAYGEL

GENE BEKLERİM

GÜNLERCE annem başımın etini yedi:

— Mehmet Ali beye bir uğrayıver, diye.

Bu Mehmet Ali beyle uzaktan akrabalığımız vardır. Ben pek tanımam. Söylendiğine göre sonsuz serveti, sayısız işyeri, ansiklopedilere sığmayacak büyüklükte kültürü varmış.

— Uğrayıp ne yapacağım Mehmet Ali beyde?

— Canım, iki kelime konuşsan bilgin artar. Boşta olduğunu söylesen, saniyede bir işe sokar!

— Bakalım, yolum düşerse uğrarım.

Üç beş gün sonra babam başladı:

— Mehmet Ali beyin selâmı var, Seni sordu, demeye.

— Ne yapacakmış beni?

— Yahu, sucuk, pastırma olmaz ya senden! Ne yapacağını nereden bileyim? Sordu işte... Bütün gün sağda solda sürteceğine bir uğrayıversen ayakların mı aşınır?

— Pekâlâ pekâlâ, uğrarız.

Haftasına sülâlece dikildiler tepeme:

— Mehmet Ali beye uğradın mı? Hay sizin Mehmet Ali beyinize!...

— Uğrayamadım henüz.

Kayınpeder:

— Adama karşı çok ayıp oldu, diye dövünmeye başladı. Tüh tüüüh!.. Bir iki güne kadar geleceğini söylemiştim.

— Beni de yalancı çıkardı bu hınzır, diye söylendi annem. Efendim adam, kibar adam... Biz olsak, bir dâvet ederiz, iki dâvet ederiz, gelmedi mi selâmı bile keseriz! Olgun ve görgülü adam. Hâlâ nerede karşılaşsak koluma girer, bürosuna dâvet eder. Artık ne ikram edeceğini bilemez. Çay söyler, gazoz söyler, onlar bitmeden kahve söyler. Hele bir konuşması var, sanırsın ağzından bal akıyor mübareğin! Kültür geniş, bilgi derya... Onunla konuşmak için söz bulamıyor insan! Kapıdan uğurlarken de mutlak seni sorar, pek takdir ettiğini söyler, «N'olur, ilk fırsatta uğrasın da iki lâf edelim» der.

Babam:

— Dün akşam da beni zorla çevirdi, deyince:

— Bu kadar ısrar ettiğine göre kendince bir bildiği, senin için bir düşündüğü vardır elbet, diye eşim yalvarmaya başladı. İşsizliğini duyduysa...

— Elbette oğlum, diye kayınpeder girdi araya. Gururunu incitmek istemediğinden «Gelsin iş vereyim, yardım edeyim» demiyor da, «Yalnızlıktan bunaldım, gelsin de iki lâf edelim» diyor.

Olur mu olur... Aileden kimi görse beni sorduğuna, beni çağırttığına bakılırsa, bizimkilerin fikirlerine yakın bir düşüncesi var demek.

— Peki, dedim, yarın sabah uğrarım.

Bir sevinç, bir cümbüş, geleceğe ait birtakım plânlarla sabahı güç yaptı ev halkı.

Traş olurken, annem önemli bir hatırlatmada bulundu:

— Aman oğlum gözünü seveyim, karşısında öyle pısırık pısırık durma. Kendine güvenen insanlar gibi, konuşmalarından yürüyüşüne kadar bütün davranışların canlı olsun.

Arkasını babam getirdi:

— Bir köşeye büzülerek susup oturma! Konuş. Olaydan olaya geç, konudan konuya atla, karşındakine konuşma fırsatı bırakma.

— Elbette, dedi kayınpeder. Hangi konuda daha bilgili olduğunu sezmeli ki, sana uygun bir iş vermeli.

Kapıdan çıkarken:

— Aman al şunları yanında bulunsun, diye lise diplomamla çeşitli iş yerlerinden aldığım başarı ve takdir belgelerini yetiştirdi eşim. Bunları gördü mü, her halde senin boş bir insan olmadığını Mehmet Ali bey şıp diye anlar.

Bilgi yarışmasına katılacak bir kimsenin heyecanı ile fırladım sokağa! Kültürlü birinin karşısına çıkmanın korkusuyla bürosunun bulunduğu hana daldım, hatırladığım dünya olaylarını bir kez daha aklımdan geçirerek kapısını tıklattım. Verilen komutla da girdim içeri. Beni görünce ok gibi yerinden fırlayıp:

— Nerelerdesin vefasız? diyerek sarıldı boynuma. Doğru dürüst bir insan yüzüne, aklı başında bir insan sözüne hasret kaldım. Gel, şöyle otur bakalım.

Karşılıklı birer koltuğa oturduk. O, bizden kimleri gördüğünü, kimlerle bana haber gönderdiğini anlatıyor, ben, derya kadar bilgiye sahip olan bu adamın karşısında bocalamamak için bildiklerimi kafamda sıraya sokuyorum. Sözgelişi «Pakistan» mı dedi? Hemen lâfı ağzından kapıp, «Yaaa, sormayın Mehmet Ali bey» diyeceğim, «Yüzbinden fazla insan hayatını kaybetti. Zavallı halkın ne dolmaz çilesi varmış değil mi efendim?»

Mehmet Ali bey «Skandal» diye bir söz mü etti? Şıp diye konduracaktım cevabı: «Zaten dünyamız skandal çağını yaşıyor beyefendi. Almanya'da partilerin para karşılığı milletvekili avına çıkmaları skandal sayılıyor da, bizdeki başkanlık seçiminde bazı milletvekillerinin bir yerine iki oy atmaları tabii karşılanıyor.»

Ben, söyleyeceklerimi düzenlerken, Mehmet Ali bey sordu:

— Hangi tarafı tutuyorsun?

Tarafı anladık ama, neyin hangi tarafını tuttuğumu soruyordu acaba? CHP'de Ecevit'çiler vardı, Satır'cılar vardı, Erim'ciler vardı, Paşa'cılar vardı. AP'de Demirel'ciler, Bilgiç'çiler, Bozbeyli'ler, daha bir sürü taraf vardı. MP'de Bölükbaşı'cılar vardı, Bölükbaşı'ya karşı olanlar vardı. Piyasada vergiye karşı olanlar vardı, taraf olanlar vardı. Öğrencilerin sağcısı vardı, solcusu vardı. Ortadoğu ülkelerinden Arapları tutan vardı, İsrail'i tutan vardı.

— Anlayamadım efendim, demek için ağzımı açtım da, henüz «An» hecesini çıkarırken:

— Yok canım, dedi. Tutulacak tarafı kalmadı onun. Günden güne cetvelin dibine doğru iniyor. Ama asıl aksaklık nereden geliyor biliyor musun?

Ne söylediğini anlamadım ki, aksaklığın nereden geldiğini bileyim. «Hayır» diyeceğim ya, «Ha» sını söylerken:

— Değil, dedi. Hasan gitse n'olur, kalsa n'olur? Ekibin beyni Cemil'di. Cemil'in yeri Doğan'a verilir mi?

Konuyu kavrayamadığım halde «İdari hatâ» diyeyim de belki rastlatırım, diye düşündüm. Düşündüm ya, fırsat bul da konuş bakalım!

Daha, «İdari» nin «İ» sini söylerken:

— Yoo, dedi, bu konuda İsmail beyin hiç günahı yok!

Hoppalaaa!... Aldık mı başımıza püsküllü belâyı! Konuyu bir kavrasam... Neden, hangi olaydan bahsettiğini bir anlasam...

İsmail beyin savunmasını yaparken aklına geldi, sordu:

— Bir zamanlar sen de araların daydın değil mi?

Hay Allah! Az yerlere girip çıkmadım ki... Neresini soruyor? Okulu mu, askerliği mi, en çok üç ay tutunabildiğim iş yerlerini mi? Ben düşünürken, o boyuna konuşuyor. Bir de çene!... Ben dinlemeye yetiştiremezken, o söylemeye nasıl yetiştirebiliyor anlamak mümkün değil!

«Nereyi soruyorsunuz?» demeye hazırlanırken:

— Yahu, ne iyi ettin de geldin, diye başka lâf karıştırdı araya. Bütün gün susup oturmaktan çenelerim paslandı vallahi! Konuşurken, çenemi zor açıp kapatıyorum!

Allahtan zor açıp kapatıyor da, söylediklerinin yarısını anlayabiliyorum. Ya bir de, konuşmaya talimli olsa!...

— Neden dersen, konuşulacak değerde adam yok! Birini karşına alıyorsun, sen politikadan bahsediyorsun, o, seyyar esnaflıktan söz ediyor. Sen ekonomiden söz açıyorsun, o hastalık salgınını anlatıyor.

Sözünün sonunu beklemeden atıldım:

— Yaa, çoğu kez öyle oluyor. Her konuya aklı eren bir kimse bulmak güç elbet. Hele böyle bir zamanda...

— Efendim, önce medenî bir toplum olamadık henüz, diye sözümü kesti.

İş inada bindiğine göre, sonuna kadar dinlemek zorunda değildim:

— Maalesef öyle beyefendi, diyerek ağzına tıkadım lâfı! Bırakın medeniyeti, birazcık düşünce olsa...

— Yahu ne iyi ettin gelmekle, diyerek bir elense çekti.

Tekmeyi hazırladım da, vurmaktan son anda caydım.

— Çoktandır istiyordum gelmeyi. Fakat bazı iktisadî zorunlar...

— Yok, dedi, düpedüz hükûmetin gevşek davranmasından çıkıyor bu karışıklıklar.

Anlar gibi olmuştum şükür. Öğrenci kavgalarından bahsediyor olmalıydı.

«Efendim, bir sağ-sol tutturdular» diyeceğiz ya... «Efendim» i dedik, «Bir» i dedik, «Sa» derken:

— I-ıh, diye kesti, polisiyle, federasyon temsilcisiyle, valisiyle bütün görevliler kendilerini maçın heyecanına kaptırmışsa, Samsun seyircisinin günahı ne?

Küfür etmemek için iki elimle ağzımı kapatıp, çıktım dışarı. Merdivenlerden uğurlarken, arkamdan hâlâ konuşuyor, pat pat omuzuma vurarak:

— Yahu ne iyi ettin geldin, diyordu. Ama oturmadın ki doya doya konuşalım. Beklerim, yine gel. Gel de lâflayalım biraz.

Çıktım. Bir öfkeyle eve gittim, baktım hepsinde birer karış surat!

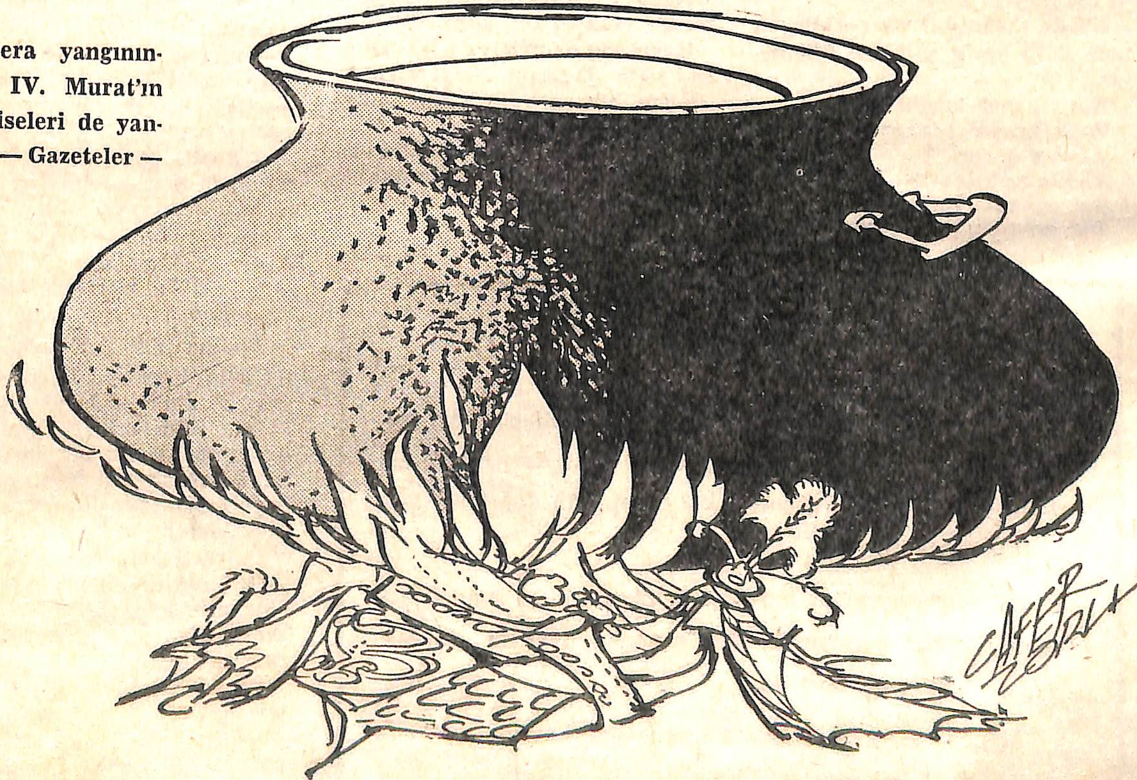
— Sen bu kafayla daha çok sürtersin, dedi babam.

Nedenini sordum. Mehmet Ali beye uğramış. Ve bütün umudumuzu bağladığımız bu derya bilgili adam:

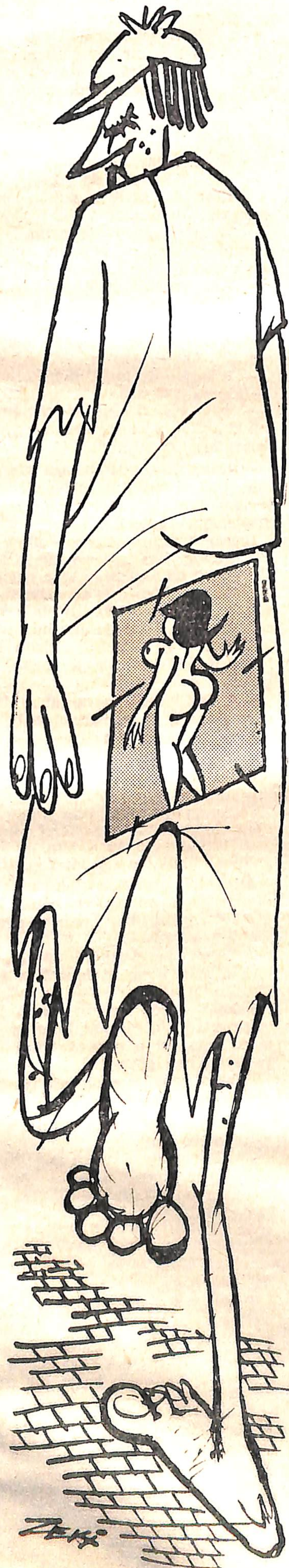
— Konuştuk, genel kültür bakımından çok eksik Bir saat çene çaldım, dil döktüm, örnek verdim, bu haftanın maçlarında çıkan olaylardan bile haberi olmadığını gördüm! demiş.

Vedat SAYGEL

Opera yangınında IV. Murat'ın elbiseleri de yandı. — Gazeteler —

«CADI KAZANI!»

Yazısız

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1970 - 1971 YARIŞMASI

Konu : Siyasî Fıkra
Ödül : Birinci; 1500
İkinci; 1000
Üçüncü; 500 Liradır.

Neden Siyasî Fıkra?

Her yıl düzenlemekte olduğumuz bu yarışmanın bir özelliği de, sağlığında kurucumuzun başarıyla kalem oynattığı türlerin, bugünkü ustalarını meydana çıkarmaktır.

«Bizim Yokuş» ta, Bâbıâli'ye girişini, «Ben henüz onaltı yaşında bir lise öğrencisi iken bu yokuşa adımımı attım» diye anlatan üstad, gerçekten komple bir yazardı. Amacı, mühendis olmaktı. Cebirde, geometride, fizikte sınıfın gözdesiydi. Ama edebiyat öğretmeninin dikkatini çekecek kadar da şairi... Nitekim daha o çocuk denecek yaşlarda, bir edebiyat dergisinin sayfalarında girdi bizim yokuşa... Çağının, isimleri bugün bile yaşayan ünlü şairleri arasına karıştı.

Binnaz'la Edebiyat Tarihine geçti.

Hürriyet'in kurucusu merhum Sedat Simavi'nin çıkardığı Diken'de, rica üzerine yazmak zorunda kaldığı manzumelerle mizah edebiyatına karıştı. Bu mesleğin âdeta akbabası oldu. Sonra da Akbaba'nın sahibi.

Makale yazdı, fıkra yazdı...

Bu yılın yarışma konusu olarak, bu sonuncusunu seçtik işte. Siyasî Fıkra. Mart 1970 ile Ocak 1971 arasında meydana gelen siyasî olayların seçimini ve değerlendirmesini sizlere bırakıyoruz. Ele aldığınız bir olaydan bir fıkra yapabileceğiniz gibi, yukarda belirtilen tarihler arasındaki sürenin biribirine benzeyen bütün siyasî olayları da bir araya getirilebilir. Dikkat edeceğiniz nokta, olaylar ve fıkralar Türk siyasî hayatıyla ilgili olmalıdır ve mutlak mizah diliyle yazılmalıdır.

Buyrun, meydan sizin sevgili mizah severler. En önem verdiğiniz olayı ya da olayları seçiniz, yazacağınız fıkrayı bize gönderiniz.

YARIŞMA KURALLARI

1 — Fıkranın mizah niteliğinde olmasına önem verilecektir.

2 — Fıkra gerçek siyasî olaylar üzerine yazılacaktır.

3 — Fıkraya konu olacak olaylar Mart 1970 ile Ocak 1971 tarihleri arasında çıkan gazetelerden seçilecektir.

4 — Haberin alındığı gazete, tarihi ve haber başlığı ile fıkranın başına not olarak eklenecektir.

5 — Yazılar daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.

6 — Fıkranın uzunluğu iki dosya kâğıdını geçmeyecektir.

7 — Yarışmacı bir fıkrayla katılabileceği gibi, birden çok fıkrayla da yarışmaya katılabilir.

8 — Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması...

9 — Usta, amatör ayırmaksızın herkese açık olan bu yarışmada, isteyen takma ad kullanabilir.

10 — Takma ad kullananların, gerçek isim ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları gerekmektedir.

11 — Yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» ibaresinin konması...

12 — AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması...

13 — 9 Aralık 1970'de başlayan yarışmaya katılacak olanların yazılarını en geç 1 Şubat 1971 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalaması...

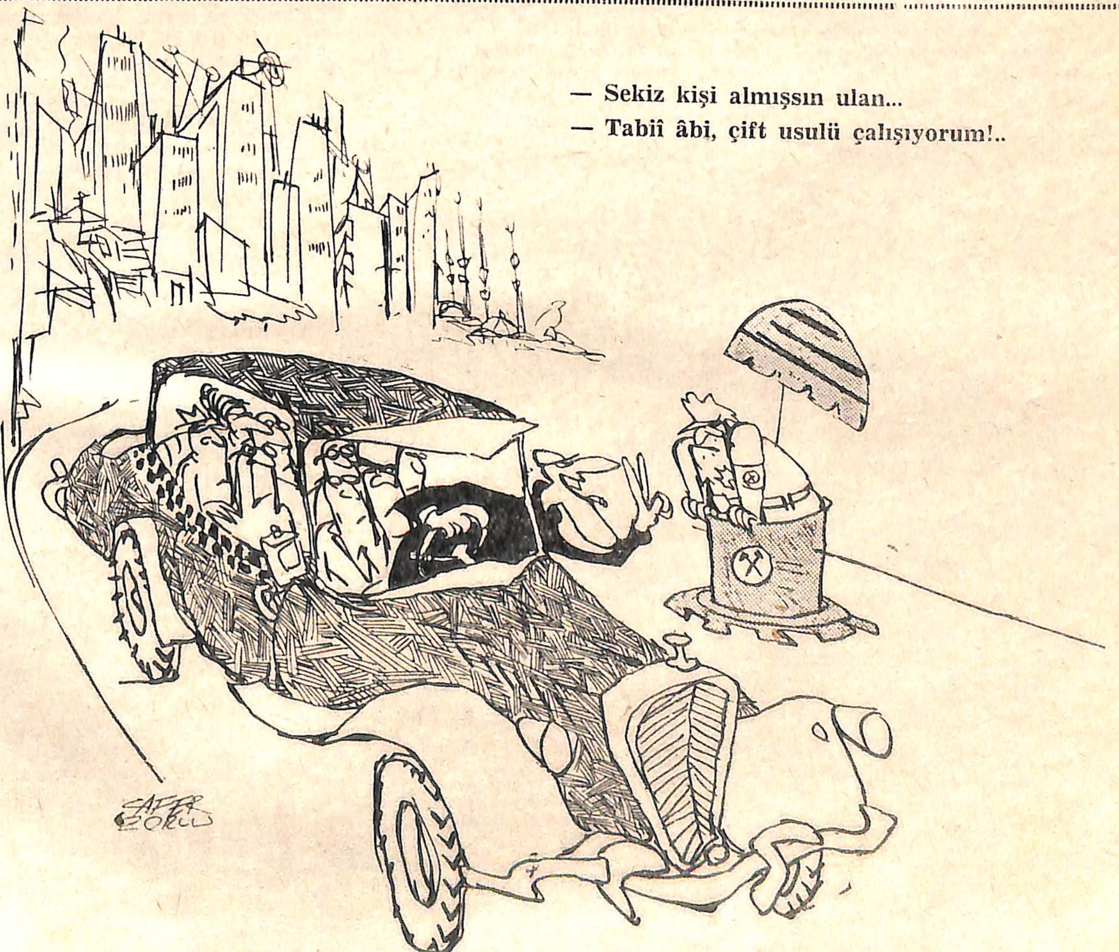
14 — Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.

15 — 2 Şubat 1971'den sonra yarışma yazıları jüri tarafından incelenecek, birinci, ikinci, üçüncü gelen eserler 11 Mart 1971'den sonra ilk çıkacak AKBABA'da yayımlanacaktır.

16 — Beğenildiği halde ilk üç dereceye giremeyen eserler de ayrıca değerlendirilecek, dergimizde yayımlanarak yazarlarına telif ücreti ödenecektir.

17 — Yarışma sonucu açıklandıktan sonra gerçek kimliklerinin öğrenilmesini istemeyen yarışmacılar, bir hafta içinde yarışma zarflarını geri almazlarsa, AKBABA beğendiği yazıyı yayımlamakta, yazarının kimlik zarfını açmakta serbesttir.

Düşünün, sizce son bir yılın en önemli siyasî olayı hangisiyse onu ele alın, mizah niteliğinde olmasına önem vererek yazın ve AKBABA adresine postalayın. Hepinize başarılar dileriz.

— Sekiz kişi almışsın ulan...
— Tabiî âbi, çift usulü çalışıyorum!..

MEŞHUR ADAM

MUZAFFER İZGÜ

BİZİM bir milletvekili dostumuz vardır. Geçenlerde bir akşam oturmak için bize geldiler... Bu dost, daha çok babamın dostu olduğu için, onlar konuştular, biz dinledik. Babam hiç politikaya katılmamıştı ama, bu milletvekili dostu, daha anasının karnındayken politikaya başlamıştı. Neden derseniz, dostumuzun babası da politikacıymış...

O akşam geç vakitlere kadar oturdular... Bizim pederin işlerinden konuştular, sonra gençliklerinden... Bir ara babama:

— Yahu, bir atılmadın be Rıza bey politikaya, dedi. Bak, atılsaydın benim gibi politikaya, şimdiye kat kat apartmanların, çifter çifter arabaların olurdu. Zor değil ki politikacılık, zamana zemine uydun mu, gerisi fasa fiso. Bir de genel başkanının sözünden çıkma, hepsi o kadar... Baktın çıkmak zorundasın, o zaman başka bir partide yerini ayarla, ondan sonra, eski partinin ne kadar kirli çamaşırı varsa dök ortaya, ondan sonra, bas git öteki partiye...

Bir ara gözleri bana ilişti:

— Ne o, hâlâ o küçücük memurlukta mısın? dedi.

— Evet, dedim...

— İyi iyi, dedi, küçük memur olmanın da bazı zevkli yanları olmalı... Hiç olmazsa insanı kimse tanımaz. Şöyle sokağa çıktın mı, rahat rahat yürürsün. Ama bir milletvekili, bir büyük adam, bir zengin, öyle mi ya, herkes tanır...

Güldü:

— Fakat aklıma bir şey geldi, dedi. Dur istersen seni meşhur edeyim...

— Vallahi Hilmi bey, ne bende imamlık var, ne de bizim hanımda ses...

Daha çok güldü:

— Öyle değil canım, dedi. Ben seni başka türlü meşhur edeceğim...

— Nasıl?

— Yarından sonra görürsün...

O gece öyle bir sevindik ki ailecek, sabaha dek gözümüze uyku girmedi.

Karım:

— Baksana ayol, ne dedi, küçük memurları kimse tanımaz dedi, ama bir milletvekilini, bir büyük adamı, bir zengini herkes tanır, dedi. Seni milletvekili veya büyük adam yapamıyacağına göre, meşhur olman için geriye ne kalıyor, bir tek zenginlik. Galiba sana bankanın birinden kredi bulacak.

— Olmaz yahu, dedim.

Bu kez babam aldı sözü:

— Neden olmasın, dedi. Hilmi bey benim eski arkadaşım, mahalle arkadaşımdır. Bugüne dek onun yanına gidip hiçbir şey istemedik ki, bakmışsın, biz istemeden yapmak ister bu işi, yazar sana bir kart, gider bankanın birinden dünyanın kredisini alırsın. Ondan sonra, buradan Doğu Anadolu'ya zeytiyağı sabun götürürüz, oradan buraya peynir getiririz, dünyanın parasını kazanırız ..

— Yok canım, dedi o akşam bizde misafir bulunan büyük ablam. Siz ne derseniz deyin, bu iş para işi değil. Öyle bir şey olsa adam açık açık söylerdi, yarın gel, sana bankanın birinden kredi alayım, zengin ol gitt derdi... Bana kalırsa Hilmi bey, kardeşimi yakışıklı gördü, filmci dostları falan olsa gerek, onlara bir film çevirmelerini teklif edecek.

— Benimle mi? dedim.

— Tabiî, dedi, Alan Delon'dan ne farkın var?

Karım atıldı:

— Dünyada olmaz, diyerek. Ben kocamı artist kadınlarla paylaşamam. Ertuğrul evinin erkeğidir ve evinin erkeği olarak kalacaktır. Onun meşhurluğu da, meşhurluğu da yerde kalsın...

— Aa aaa, delisin vallahi, dedi baldızım... Sonra ablasını razı etmeye çalıştı:

— Bak ablacığım, öyle mutlu bir yuva kurmuş artistler yok mu? İşte Richart Burton'la karısı Elizabeth Taylor. Nerdeyse adam karısını tuvalete götürüp getirecek... Sen gel razı ol bu işe...

— Dünyada olmam...

Büyük kızım, elindeki gençlik dergisini bir tarafa attıktan sonra:

— Neden olmazmış, dedi, bakmışsınız babamı aranjmancı yapar... Babacığım, kimbilir gitar ne yakışır sizin elinize...

— Kızım benim sesim yok...

— Aa aaa, hangisinin var? Şöyle sesinizi biraz kısarsınız, sonra favorilerinizi ağzınızın içine dek, ense traşınızı da omuzlarınızın üstüne dek uzatırsınız, oldu bitti... Tamam tamam, Hilmi bey amcanın söylediği bu, asla başkası olamaz...

Karım:

— Bakın, buna bir şey demem razı olurum, amma bir topluluk kurarsa, içinde kız mız istemem... dedi.

Futbola hayli meraklı olan oğlum:

— Belki de babamı takımın birine oyuncu olaraktan transfer edecek, dedi.

— Oğlum, ben daha futbolun fe'sini bilmem...

— Olsun babacığım, o zaman sizi antrenör yaparlar. Babacığım var ya, sizi Hilmi bey amca takımın birine kaleci olarak şöyle ikiyüz bin liraya transfer ederse yaşşadık, bana o zaman bir futbol ayakkabısıyla, o gösterdiğim topu alırsınız değil mi?

— Şey, almasına alırım ama, dur bakalım oğlum, hemen dereyi görmeden paçaları sıvama...

Büyük amcam:

— Ben Hilmi beyi çok iyi tanırım, dedi. Bir şey dedi mi, mutlaka yapar. Mademki sana, seni meşhur edeceğim dedi, öyleyse meşhur edecektir. Hiçbirinizin aklına gelmedi ama, benim aklıma geldi. Ertuğrul'u gazeteci yapacak, sonra da devletin en mahrem haberlerini ona sızdıracak, o da bu sayede hem para kazanacak, hem de meşhur olacak...

— Aman, dedi karım, ne güzel şey o öyle... Ertuğrul, gazeteci olursan Başbakanla beraber biz de yurt dışı gezilerine katılır mıyız?

Ben daha bir şey demeden, ufak baldızım:

— Enişte, bana Paris'ten bir elektrikli saç maşası getirirsin değil mi? dedi. Bir arkadaşımda gördüm, öyle bir maşan olacak kuaföre gitmeye hiç mi hiç gerek yok...

— Olur olur, getiririm, dedim...

Hilmi bey gittikten sonra biz tüm aile belki daha iki saat bu meşhur olma lâflarını konuştuk. Geç vakit akraba misafirlerimiz gittikten sonra karı koca yalnız kalınca, tekrar sil baştan yaptık meşhurluk konuşmalarını. Karım:

— Bana bak Ertuğrul, artistlik falan derse sakın kabul etme ha, diyordu.

— Yahu, zaten ben beceremem ki, diyordum. O:

— Hadi canım sen de, hangisi beceriyor ki, şöyle boyunu bosunu göster, tamam. Ama kredi meselesi olursa, sonra ses sanatkârlığı olursa, onlara bak bir şey demem...

Konuşmaya biraz ara veriyordık, karım tekrar başlıyordu konuşmaya:

— Şey Ertuğrul, araba alırız değil mi?

— Niye almayalım canım?

— Hem bu evden de çıkarız.

— Elbette... Artık o zaman apartman katı falan alırız...

— Biliyor musun şekerim, bir mantoluk gördüm vitrinin birinde, biraz pahalı ama, alırsın değil mi?

— Kaç lira metresi?

— Üçyüz lira...

— Eh, bizim aylıkla ancak iki metre alınır, ama o zaman meşhur olunca, elbette alırım...

— Kendine de bir kupon kumaş...

— Yaa...

— Ama canım neden söylemedi bu Hilmi bey ne yapacağını, yarından sonra görün dedi.

— Karıcığım, adamcağıza bir gün müsaade etmeyelim mi? Gereken yerlerle konuşup görüştükten sonra, bize haber verecek...

İnanır mısınız, devrisi günü işe bile gidemedim heyecandan... Tüm akrabalar da sabahın kör ışığında toplandılar bizim eve... Hepsi de sabaha dek bu konu üzerinde kafa patlatmışlar, yepyeni meşhur olma yollarıyla gelmişlerdi bizim eve. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Babam:

— Yahu, vallahi meraktan çatlayacağım, dedi, ne yapacak acaba?

Büyük amcam da:

— Ben de, diyordu...

Ötekiler:

— Biz de, diyorlardı.

Sonunda oturduk, tüm ailece bir karar aldık:

— Gidelim ve şu yakındaki bakkaldan Hilmi beye telefon edelim...

Altı kişi birden girdik bakkalın dükkânına. Aradık ve Hilmi beyi bulduk. Hilmi bey gevrek gevrek güldü telefonda:

— Canım yarına dek bekleyin, vallahi billâhi meşhur edeceğim sizin Ertuğrul'u, dedi...

Tekrar döndük geldik eve... Başladık tekrar toto tahminlerine... İnanır mısınız, o gece de tüm aileye uyku hak getire...

Babam, sabahın yedisinde telefonu açtı Hilmi beye:

— Hilmi bey vallahi sabırsızlıkla bekliyoruz, dedi.

— Aa aaa, dedi Hilmi bey, Ertuğrul meşhur oldu bile.

— Aman efendim, nasıl olur, anlamadık...

— Yahu amma da meraksız insanlarsınız ha, siz hiç sabah sabah gazete okumaz mısınız be, alın oradan bir gazete...

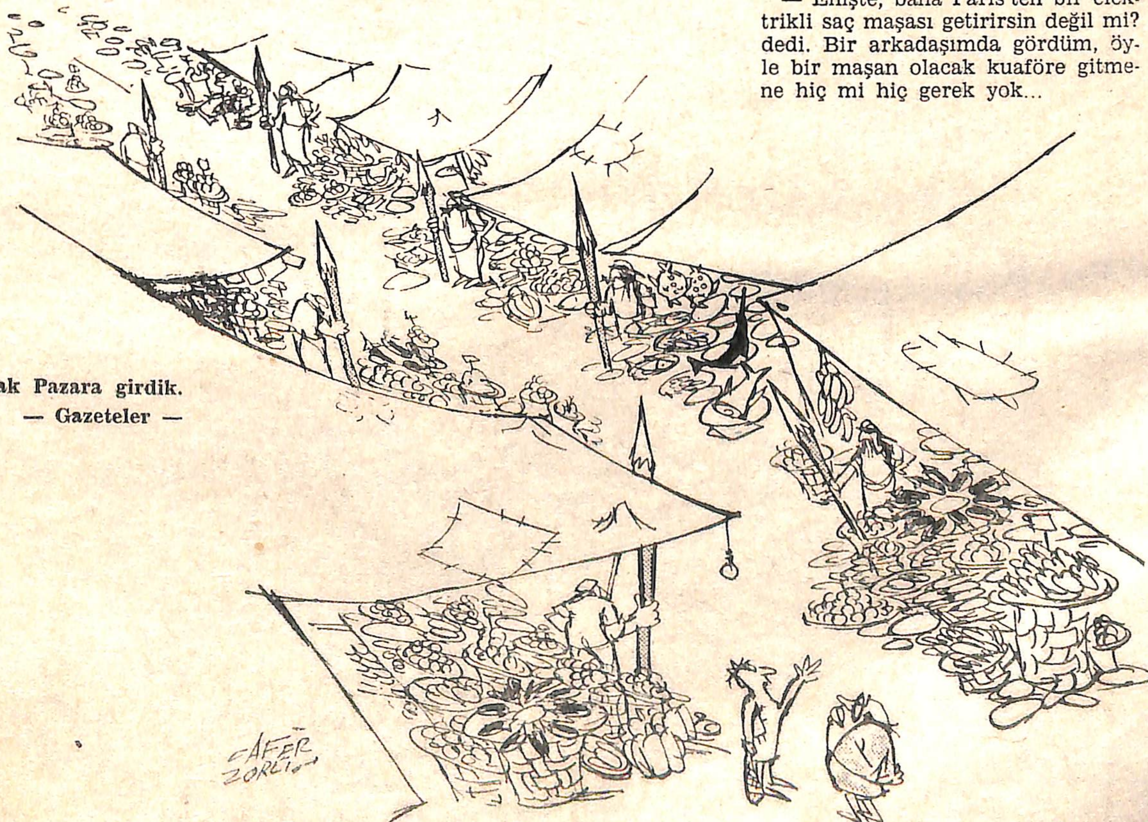
Hilmi bey, kahkahalar atarak telefonu kapattı...

Altımız birden koştuk gazete bayiine, aldık oradan bir gazete. İlk sayfasına baktık, şöyle bir haber vardı:

«Meclis Başkanlığı seçimleri sırasında Demirel ailesi ve Şellefyan'la birlikte bir oy da adına çıkan Ertuğrul Öndegiden günün adamı olmuş, dört siyasi partiden transfer teklifi almıştır.»

Şimdi altımız birden, ailemizin istikbali bakımından hangi partiyi seçmemiz gerektiğini düşünüp duruyoruz.

Muzaffer İZGÜ

Ortak Pazara girdik.
— Gazeteler —

— Erkekseniz bu pazara girin de görelim beyefendi!..

SİZİN İÇİN

SALLA ŞU MERETİ!

Bizim Gazeteciler Cemiyeti Başkanı Refik Fırat, meslektaşlar arasında «Pir» olarak anılır. Ona bu «Pir» lik babacan görünüşünden çok, ellerinin titrek oluşundan takılmıştır.

Bir gün, arkadaşlardan biriyle tavlaya tutuşurlar. Pir yener, arkadaş kızar. Pir yener, arkadaş kızar. Üçüncü parti de marsla sonuçlanacağı sırada:

— Zar tutuyorsun Pir, diye oyunu durdurur karşısındaki. Salla şu mereti!

Pir, bir arkadaşının öfkeli suratına bakar, bir hâlâ sallanan titrek ellerine bakar:

— Ulan Allahtan kork, der, elime geçti mi zar zaten kendiliğinden sallanıyor oğlum. Ayrıca «Salla» diye ne zorlarsın beni, bilmem ki...

Lûtfi KALELİ
Sebat Gazetesi Sahibi
MALATYA

NEREDEN ANLADIN?

Dersin en heyecanlı yerinde kapının vurulması, öğretmeni küplere bindirir. Canı sıkkın, kaldığı yerden anlatmaya başlayacağı sırada kapı yeniden vurulur. Bu terbiyesizliği yapanı bir güzel haşlamak gerektiğini içinden geçirirken, arka sıralarda oturan öğrencilerden birinin «Gel» demesiyle kapı açılır, sınıfa müfettiş girer.

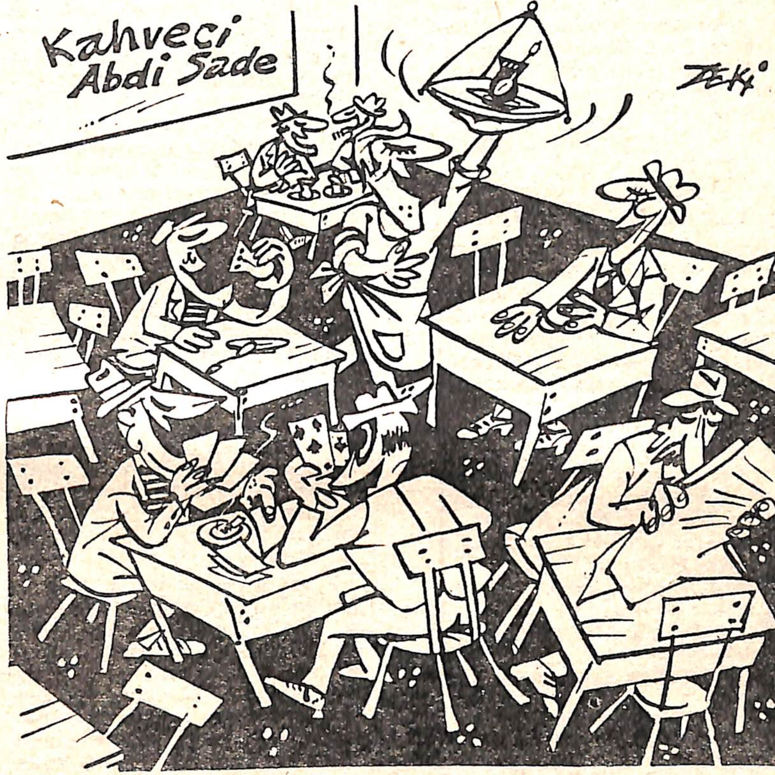
Öğretmen biraz şaşkın, biraz kızgın, «Gel» diye seslenen öğrencisine fısıldar:

— Kapıyı vuranın müfettiş olduğunu nereden anladın?

Çocuk cevap verir:

— Sizin, «Gel» diyemeyişinizden...

Ferhan ERCAN
Çalyer Köyü Öğretmeni
Kandıra/İZMİT

— Bu işe girmeden önce, garsonluk yaptığımı nerden bildiniz Allahaşkına?..

NE YAPIYOR?

Okulun idare bölümündeki koridorda durmuş, elindeki Pay Kuponlarını sayıyordu. Sınava hazırlanması gerekirken kupon saymasına akıl erdiremeyen bir arkadaş kolumu çekti:

— Ne yapıyor bu? diye sordu. Tek dersten takıntılı değil miydi?.

Benden önce, bir başka arkadaş atılıp:

— Evet, dedi. Hocanın yüz Pay Kuponuna bir puan verdiğini duymuş, kuponları toplayarak sınava koşmuş!

Ahmet ÇÖLKESEN : Akkirmanlı Sk. 24/13 Nişantaşı/İstanbul

BAŞLIK

Tokat'ın bir köyünde öğretmenlik yapıyordum. Ziyaretime gelen bir başka öğretmen arkadaşla birlikte, dâvetli olarak Hüseyin Çakmak'ın evine gittik. Ev kalabalık. Gençler hemen hemen konuşmalara hiç katılmıyordu. Sohbetin konusu, başlık parası... Alınır, verilir, az alınır, çok alınır, alınmamalı derken Hüseyin Ağa:

— Burada başlık parası yedi-sekiz binin altına düşmez, dedi.

Uzandığı yerden lâfa karışan bizim öğretmen arkadaş:

— Çok, dedi. Bizim Çorum'da bin liraya dilediğin kızı alırsın.

Hüseyin Çakmak bir, odada diz oturan köylüye baktı, bir de bacaklarını uzatmış fikir yürüten öğretmen arkadaşa baktı:

— Eee, dedi, paraya kıyan iyi döl alır. Bin liralık karıdan alınacak çocuk da, ancak senin gibi olur!

Seyfettin PALA
Ekincilik Köyü İlk Ok. Öğ. TOKAT

ZAMANE

Arkadaşlarla oturmuş konuşuyorduk. Kızlardan biri, arabaya karşı olan özel merakından bahsediyordu. Hattâ bunun için para biriktirmeye bile başlamıştı. Fakat, biriktirdiği para ile beraber araba fiyatlarının yükselişinden şikâyetle:

— Ne yaptımsa parama göre bir araba bulamadım, deyince arkadaşlardan biri cevabı yapıştırdı:

— Araba bulamıyorsan, sen de bir arabalı buluver artık!

İbrahim AKYÜREK (Öğrenci)
Terakki Mah. Dereiçi Sk. No. 2/2
ZONGULDAK

* SİZİN İÇİN sahifesinde yayımlanacak her anı veya fıkra karşılığının bir aylık AKBABA abonesi olacağını açıklar, espri dolu yazılarınızı bekleriz sevgili okurlarımız.

FUTBOLUMUZ CURCUNA

Son günlerde gazetelerimiz, kulüplerin birikmiş vergi borçlarını ödememekte ısrar ettiklerine dair haberlerle dolu. Maliye ilgilileri bu verginin gerçek mükellefinin futbolcu olduğu görüşünde... Transfer ayında avuç dolusu para alıp, vergisini ödemeyen futbolcularımıza ve ayağını yorganına göre uzatmayan kulüplerimize, eski bir futbolcu olarak aşağıdaki şiiri ithaf ediyorum.

Topu görsen, yanından kaçarsın bomba diye,
Gol atarsın taksitle, koşarsın veresiye;
Bir çalım seyirciye, bir çalım da vergiye:
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

«Üçyüzbinden aşağı imza atamam» dersin,
Paraları barlarda, gazinolarda yersin;
Arkadan da ağlarsın: «Vergimi kulüp versin!»
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Saman alevi gibi ara sıra parlarsın,
Gece barda uyuklar, gündüz maçta horlarsın;
Seyirci yuh çekince sen bu işe şaşarsın.
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

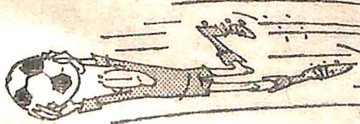
Yesen de tonla dayak, yine pavyon basarsın,
Söyleneni ne dinler, ne de kulak asarsın,
Top oynarken kendini kontlar gibi kasarsın;
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

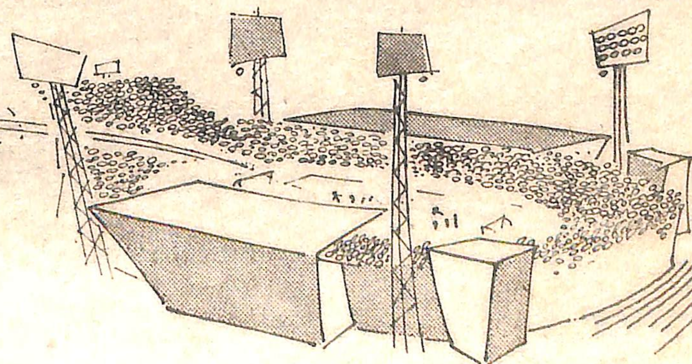
Gece hayatı sende, sayısız metres sende,
Otuzda pilin biter, kırkta olursun dede;
Hatırlatması bizden: «Lûtfen vergini öde!»
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Önce devlete kazık, sonra ihanet bize;
Niye çıktın sahaya, seni bekliyor müze!
Bir de vergi vermezmiş, bak sen şu açıkgöze!..
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Futbolcu sefahata, kulüp borca dalınca,
Sonunda her ikisi meteliksiz kalınca;
Devlet «Vergini öde!..» diye haber salınca:
Hem futbolcu, hem kulüp sahip çıkmaz borcuna,
Yalan değil, doğruymuş; futbolumuz curcuna.

Özbir GÜN
İş Bankası — GEDİZ

ANKARA'NIN HAVASI

ARALIK ayı Ankara'nın kirlenmeye başladığı aydır. Bu kir hiçbir şekilde siyasî bir anlam taşımayıp doğrudan doğruya sözlüklerdeki «Kir» kelimesinin karşılığıdır, Ankara, coğrafî bakımdan çevresi tepelerle çevrili olup bu tepelerin ortasındaki çukurda kurulmuştur ve bir bacanın dibini andırır. Aralık ayı ile birlikte kalorifer dumanları kentin tepesine bir kara bulut gibi çöker ve Ankaralılar kış boyunca kalorifer dumanı, katran, kurum gibi gıda maddeleriyle günlük kalori ihtiyacını karşılarlar. Hele bu yıl Personel Kanununun intibak ölçülerine göre maaş alan veya alamayan memur halkı —henüz zam görmeyen— duman, katran ve kurumla gıda temini cihetine gitmeye başlamıştır... NATO, CENTO ve benzeri kuruluşların uzmanları yaptıkları bir inceleme sonucunda Ankara'da yaşayan bir kimsenin hiç sigara içmemesi halinde günde beş paket Birinci sigarası içmişcesine kurum yuttuğu sonucuna varmıştır. Röntgenciler Birliği Bilimsel Araştırma Komisyonunun bir raporunda da, her üç Ankaralıdan birinin ciğerlerinin Ereğli Kömür İşletmelerindeki Kozlu maden ocağından farksız olduğu sonucuna varılmıştır. Maden Teknik Arama Genel Müdürlüğü jeologlar heyeti de Zonguldak madenlerinin günün birinde tükenmesi halinde, kömür çıkarma işlemine Ankaralıların ciğerlerinden başlanabileceğini ileri süren bir rapor hazırlamıştır... Bütün bu raporların yanı sıra Ankara Belediyesi çeşitli dış kuruluşlarla işbirliği yaparak Ankara'nın bu dumanı havasına karşı bir proje hazırlamıştır. Proje MIS baş harflerini taşımakta ve Merkezî Isıtma Sistemi anlamına gelmektedir. Dış kaynaklardan finanse edilecek olan proje gerçekleştirildiği takdirde bütün Ankara bir merkezden ısıtılacak ve böylece Merkez-i Hükûmet tam adına yaraşır bir ısıtma sistemine kavuşacaktır. Öte yandan Tekel Genel Müdürlüğü de Ankara'nın dumanlı havasında önemli bir rol oynayan filtreli sigara tüketimiyle ilgili bir proje hazırlamaktadır. Merkezî Isıtma Sistemine paralel olarak hazırlanan bu proje de Ankaralıların bir merkezden sigara içmelerini öngörmektedir.

Bir İtalyan firmasına ısmarlanan projeye göre, Ankara'nın Maltepe semtine cami minaresi büyüklüğünde bir Maltepe sigarası yerleştirilecek ve bu sigaranın altındaki cihazdan çeşitli merkezlere ve oradan da evlere kadar uzanan ince sigara boruları döşenecektir. Proje tamamlandıktan sonra Ankaralılar sigara içmek istedikleri zaman, evlerindeki nargile ağızlığı şeklindeki boru uçlarını kullanacaklar ve bir merkezden sigara içebileceklerdir. Bu sistemin adına da «MSS» yâni Merkezî Sigara Sistemi adı verilecektir. MSS'nin kuruluş ve kadro yönetmeliği dünkü Resmî Gazetede yayınlanmış olup Sivil Savunma uzmanları kadrolarının unutulması yüzünden konu yeniden Bakanlar Kuruluna gelmiştir.

Örsan ÖYMEN

BİRAZ DA EĞİTİM

Başkent'in bundan önceki sayılarında yeni Alfabe'den söz ederek bir nebze eğitim sorununa değinmiştik. (!) Bu sayımızda Alfabe'yi aşarak Ortaokul ders kitaplarına dokunalım. Örneğimiz: Niyazi Akşit'in Ortaokullar İçin Tarih (I) kitabı.

Sayfayı çeviriyoruz; Bölüm: Insan tarihine giriş. Burada sorular var. Soruları kitaptan aynen aktarıyor ve «Böyle başa böyle tarak» ölçüsüyle cevaplıyoruz.

Soru: İlk insanların en önemli buluşları nelerdir?

Cevap: Falçata, Sürmene bıçağı, ustura ve V-3.

Soru: İnsanlar nasıl ilerlemişlerdir?

Cevap: Uygun adım marş söyleyerek!

Soru: Tarih okumak neden Türk çocukları için büyük bir zevktir?

Cevap: Japon çocuklarından daha yüksek not almak için.

Soru: Yontma taş devrinde insanlar nerelerde oturmuşlardır ve ne ile geçinmişlerdir?

Cevap: Yontma taş devrinde insanlar taş yontmak yüzünden oturmaya vakit bulamamışlardır.

Soru: İlk insanlar ateşten ne şekilde faydalanmışlardır?

Cevap: Mamut pirzolası ve iki defa çekilmiş bizon kıymasından köfte pişirerek.

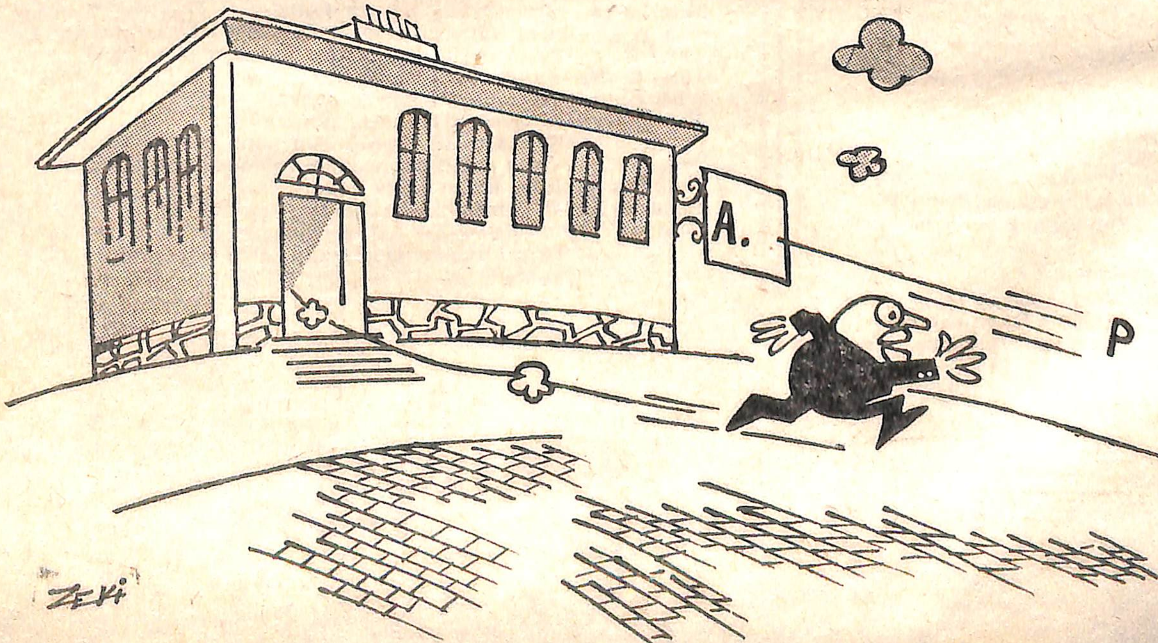
Soru: Bugün kaç türlü takvim kullanılmaktadır?

Cevap: Banka ve ilâç firmalarının toplamı kadar.

Soru: Tarih ne zaman başlar?

Cevap: Öğretmen sınıfa girdiği zaman!

AP'de istifalar artıyor. — Gazeteler —

Yazısız

50 TÜRK KÜÇÜĞÜ:
DOLAKSIZOĞLU SÜLEYMAN SAMİ DEMİREL
(1924 — ?)

Bölüm : 2

Çoban Sülü, çocukluk anılarını anlatırken, merkebin sırtından düşüp, ağladığı günleri hiç unutmaz. Fakat düşe kalka, oturmasını da öğrenen Dolaksızoğlu Çoban Sülü bu antrenman sayesinde bugün kıratın sırtında; cümle sirk cambazlarına taş çıkartacak bir çeviklikle durabilmekte ve her türlü akrobasi hareketini büyük bir ustalıkla becerebilmektedir. Hem de kıratın nallarına hemen her temsilde muz kabuğu konulmasına rağmen!...

İslâmköy İlkokulunun en iyi öğrencilerinden 57 Sülü'nün en sevdiği yemek, «Gıyması tenir üstünde çift bıçağınan gıyılmış ve de muska muska sarılmış» lâhana dolmasıydı. Anası Ümmühan'ın elinden çıkan bu lâhana dolmalarını daha ilkokulu bitirmeden bir çırpıda midesine indiren Sülü bu sayede İslâmköy'ün en gürbüz çocuğu olarak göze çarpıyordu.

Fakat savaş yıllarında «muska muska sarılmış» lâhana dolmaları hayâl olmuş, İslâmköy halkı da fakir fukara arasına karışmıştı. Çoban Sülü o zamanlar onbir yaşlarındaydı. Bir gün, buğdayı eşşeğinin sırtına yüklemiş, tarladan köye dönüyordu. Birdenbire ortalık kararmış, gökten ceviz büyüklüğünde dolu yağmaya başlamıştı. Başı, doğuşundan bu yana sıfır numara traşlı olduğu için dolu'lar çarptıkça acayip sesler çıkartıyor, bu arada canı da fena halde yanıyordu. Çareyi eşşeğin altına saklanmakta buldu... Dolu geçinceye kadar orada kaldı. Sonra merkebin kuyruğunu kaldırıp gökyüzünün açıp açmadığını kontrol etti ve köyüne döndü. (Bu macera en yakın çocukluk arkadaşı 52 Nuri tarafından Günaydın gazetesi muhabirine anlatılmıştır. O zamanki Çoban Sülü'nün sıra arkadaşı 52 Nuri şimdi tahsildarlık yapmaktadır ve İslâmköy İlkokulundan sonra okumamıştır.)

Oysa Dolaksızoğlu Süleyman Sami, İslâmköy İlkokulunda Dış Koruma ve Beden Eğitiminden zayıf olmasına rağmen iyi bir diploma alarak, 1935 yılının bir Ağustos günü babasının himayesinde ve yine emektar merkebin sırtında, Ortaokula kaydolmak üzere şehire doğru yol almıştır. (Bu yolculuk sırasında babasının merkebe binip, Sülü'nün elde değnek yayan yürüdüğü mü; yoksa Sülü'nün merkep sırtında, babasının yayan mı olduğu konusunda —Nasrettin Hoca dahil— hiçbir kaynak kesin bir bilgi vermemektedir.)

238 okul numarasıyla Isparta Ortaokuluna kaydolan Dolaksızoğlu, ilk iki yılını burada, üçüncü yılını ve liseyi de Afyon'da geçirdi. Ortaokulda bütün derslerden on alırken müzikten ve beden eğitiminden yine zayıftı. Sesindeki kabiliyeti sezemeyen müzik hocası bu hatâsını aradan yıllar geçtikten sonra anlayacak ve İslâmköy bir yana; Ankara'dan söylediği şarkıların bir anda nasıl yurt sathına yayıldığını ancak 1965'ten sonra farkedecekti.

Afyon'daki lise yıllarını İstanbul'daki üniversite hayatı izleyecek, Dolaksızoğlu Süleyman Sami Demirel'in Teknik Üniversiteye kaydolması için bütünkannesi alnına dizdiği beşibirlikleri bozdurmak zorunda kalacaktı. (Genç Sülü böylece altın tüketmeye önce aile hazinesinden başlıyordu).

Fakat araya bir düğün girdi. Akrabadan ve bitişik köyden Nazmiye ile Afyon Lisesi mezunu Süleyman'ın düğünü... İslâmköy'de davullar zurnalar vurmaya başlamış, gelin, kıratın üstünde köye gelmişti. Fakat o ne? Ortada damat yoktu. Herkes damda boşuna Sülü'yü aramış, ağıllara bakılmış fakat damat sanki sır olmuştu. Bir telâştır kapladı İslâmköyü... En yakın arkadaşlarından İbrahim Gökmen'in aklına birdenbire mezarlık geldi. Öyle ya, damatlığa heves edip bekârlığa paydos diyen bir erkek her halde mezarını da önceden hazırlamayı düşünüyor olmalıydı... Fakat iş öyle değildi... Sülü, derslerine genellikle mezarlıktaki uzun selvi ağacının gölgesinde çalışırdı. Sınıf arkadaşı İbrahim de bunu biliyordu. Nitekim köy halkı mezarlığa geldiğinde Sülü, selvinin altında ders kitabıyla başbaşa bulundu. Muhtar bağırdı:

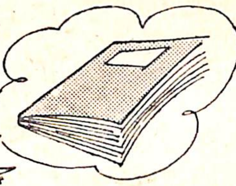
«— Bırak artık o kara kaplıyı da evdeki beyaz kaplıya bak!»

Evekî beyaz kaplı Nazmiye Demirel, bembeyaz gelinlikler içinde ve heyecanla bekliyor, dışarda davullar zurnalar vakit kazanmak için gümbür gümbür gümbürdüyor, gelini getiren kırat da sinsi sinsi kişniyordu!

Ö. Ö.

(Devamı var)

Takvim

KENAN AKINCI

O kadar düzenli bir kadının daha var olduğunu sanmıyorum. Öyle olduğunu daha ilk buluşmamızda belli etmişti zaten.

Ben, pek iştahlı olduğumdan, buluşma yerine saatinden çok önce gelmiştim. O, tam dakikası dakikasına geldi. Geldi ve daha hal hatır sormadan çıkıştı:

— Böyle düzensiz davranışlardan hoşlanmam beyefendi. Olumlu da olsa düzensizlik düzensizliktir. Bir gün gelir olumsuzunu yaparsınız. Bir daha böyle şeyler istemiyorum.

— Affedersin...

— Affedersin değil, «affedersiniz»! Senli benli konuşmamıza az da olsa daha bir süre var. Bugünkü konuşmamızın sonunda ayrılırken «sen» diyeceğiz biribirimize.

— Peki, affedersiniz öyleyse. Bir daha o dediklerinizin ikisini de yapmam.

— Hah şöyle...

Elele tutuştuk —daha doğrusu o benim elimi tuttu— ve onun söylediği birtakım yerlere gittik. Gezdik dolaştık, yemek yedik, bir yerlerde oturduk, bir yerlerde dansettik...

Siz şimdi kınarsınız beni. Daha ilk buluşmada yuları vermiş filân dersiniz. Ama ne derseniz deyin, umurumda değil. Bir deneseniz; yâni sizin de başınıza gelse, siz de hak verirsiniz. Ne olursa olsun, bir kadının her şeyini böyle dirhem dirhem vermesi çok zevkli. Güçlükle elde edilen, yalana yutkuna kavuşulan her şey gibi...

Her gün buluşuyoruz.

Üçüncü gündü. Bizim bekâr odasında, onun müsaadesi oranında gülüp eğlenmiş, dansetmiştik. Ayrılacağımız zaman:

— Yarın ne yapıyoruz? dedim.

— Yarın olsun da... Buluştuğumuz zaman öğrenirsin.

Odanın içinde bir şeyler araştırdı. Bulamadığı belliydi ama, yine de bir şey söylemeden gitti.

Yarım saat kadar sonra telefonum çaldı. Arayan O'ydu:

— Bir şey bulmadın mı ben ayrıldıktan sonra orada?

— Nasıl bir şey?

— Bir.. bir takvim. Küçük bir cep takvimi.

Güldüm:

— Ohhoo, istediğin takvim olsun. Ben sana kaç tane istersen alayım. Hangisinden olsun?

— Bırak gevezeliği! Ben kendi takvimimi istiyorum. Her tarafı iyice ara, muhakkak bulmaya çalış. Aksi halde... Neyse, ara bul! Bul ve hiç içine bakmadan, karıştırıp kurcalamadan dosdoğru bana getir, yahut gönder. Daha fazla uyarmayı gereksiz görüyorum. Beni birazcık tanıdıysan, nasıl davranman gerektiğini anlarsın.

— Hiç merak etme. Bulduğum gibi, hiç kurcalamadan ve hemen sana getireceğim.

Araştırmaya başladım. Çok geçmeden de buldum aradığımı. Küçük bir cep defteriydi bu. Üstüne «1970» yazılmıştı el yazısıyla. O'nun el yazısı!

Açıp karıştırmak yasak edilmişti ama, kapıldığım merak dayanılır gibi değil. Neden o kadar önem veriyordu bu takvime? Benden başkasıyla ilişkileri vardı besbelli ve bu takvim onu ele verecekti! O yüzden görmemi istemiyordu...

Ne olursa olsun, deyip, hırsla açtım takvimi.

Keşke açmasaymışım!

İlk sayfasının başında «Pazar» yazıyor ve altında da ilk randevumuzun programı bulunuyordu. Gerçekten pazar günü buluşmuş ve programda yazılı olanları uygulamıştık.

İkinci sayfayı çevirdim: Pazartesi. O sayfada da pazartesi günü yaptıklarımızın programı yazılı.

Üçüncü sayfada, az önce O ayrılıncaya kadar olup bitenlerin programı var.

Aklım hep bir şeye takılmış, sayfaları hızla çevirip onu aramak istiyorum: Aramızdaki ilişkilerin en mutlusu hangi gün olacaktı acaba? Kalbim çarparak sayfayı çevirdim. Programa baktım: Eyvah!... Beklediğim gün yarındı!

Takvimi kapayıp cebime koydum. Uçarcasına koşarak çıktım. Programı yetiştirmeli ki yarın uygulamaya girsin.

Parmağım kapının zilinde, heyecanla bekliyorum. Kapı açıldı. O'ydu:

— Buldun mu? dedi.

— Buldum.

— Ver bakayım.

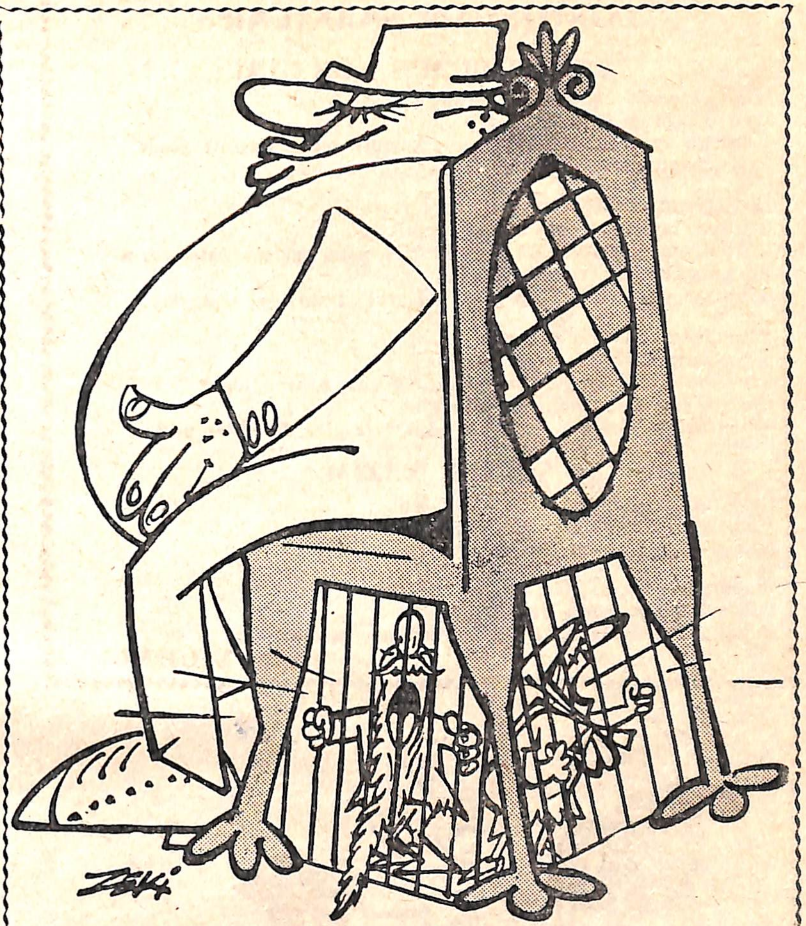
Sertçe çekip aldı takvimini elimden.

Yan tarafından yaprakları birleştiren ve ben açtığımda parçalanmış olan incecik bir kâğıdı gösterdi:

— Sen bunu karıştırmışsın!

Gözleri öfkeden alev alevdi.

Bir şeyler söylemeye niyetlendim ama söyleyemedim.

— Emekli ve dulların sesini kim duyacak? —

— Bu iş burada biter beyefendi. Ben aşkımıza renk versin, sevgilimi mutlu edeyim diye sürprizler hazırlıyorum, sen bunları öğrenmeye kalkışıyorsun. İnsan yarın ne olacağını biliyorsa, yaşıyor sayılmaz. Sen de aşkımızın yarınını öğrenmekle aşkımızı öldürdün. Lütfen beni bir daha rahatsız etmeyin. Prensiplerime ne kadar bağlı olduğumu bilirsiniz. Gülegüle beyefendi. İyi akşamlar...

Kapıyı çat! diye yüzüme kapadı. Kolum kanadım kırılmıştı. Süklüm püklüm ayrıldım oradan. Sersem kafama küfürler ederek evime gittim.

Ertesi gün, başımı avuçlarıma almış kara kara düşünüyorum. Saatlerdir böyle... Çıldıracağım nerdeyse. Kapının zili kimbilir kaçıncı kez çalmıştı ben farkettiğimde.

Gidip açtım: O!...

— Fakat... Fakat... diye kekeliyerek geri geri çıkıyorum.

Öylece oda kapısından içeri girmişim. O da gülümseyerek geldi.

— Fakat takvim... Program?...

— O takvim hikâyesi, asıl programın bir bölümüydü ve başarıyla uygulandı. Şu takvimi diyorsun değil mi?

Dünkü uğursuz takvimi gösterdi:

— Onun işi bitti artık.

Sobanın kapağını açarak alevlerin içine attı. Sonra hemen hemen onun aynı bir başka takvim çıkardı:

— İşte asıl program bunun içinde. Bunu hiçbir zaman öğrenemiyeceksin ve aşkımız da ölmiyecek. Dur bakayım bugün ne yapıyoruz?...

Yıllar sonra orada yazılı olanları da öğrendim: Hiçbir şey!

Kenan AKINCI

TOPRAK REFORMU!

TORNİSTAN ŞARKILAR

YUMMA GÖZÜN KÖR GİBİ

Kimi elde mahas, kestirir gezer,
Kimi ganimeti önceden sezer
Kimi de oy verir, kaşınır gezer, kaşınır gezer, kaşınır gezer...
Sanki kaşınacak eli var gibi.

Bir kısmına makam vermiş, fors vermiş,
Kimine dayanmış, hep avans vermiş
Yurt dışına kaçmak için şans vermiş, şans vermiş, şans vermiş.
Şiş göbekler yuvarlanır top gibi,
Avantayı yutan bilir, lop gibi, lop gibi tralaylay, tralaylay...

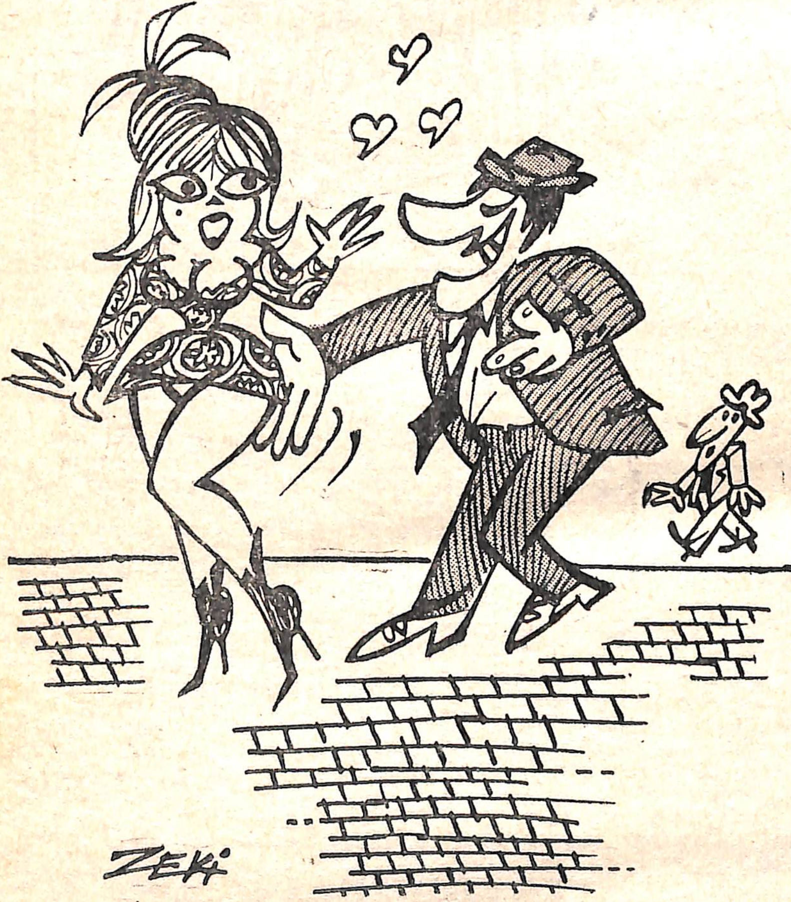
Kimi temel ata ata dillenir,
Kimi parmak kaldırmayı öğrenir,
Erez, bütçesini arar eğlenir, arar eğlenir, arar eğlenir...
Desem, «Azcık şu beni de gör» gibi,
Moda artık, gözler yumuk kör gibi, kör gibi, köööörr gibi.

SÖYLE SAZIM

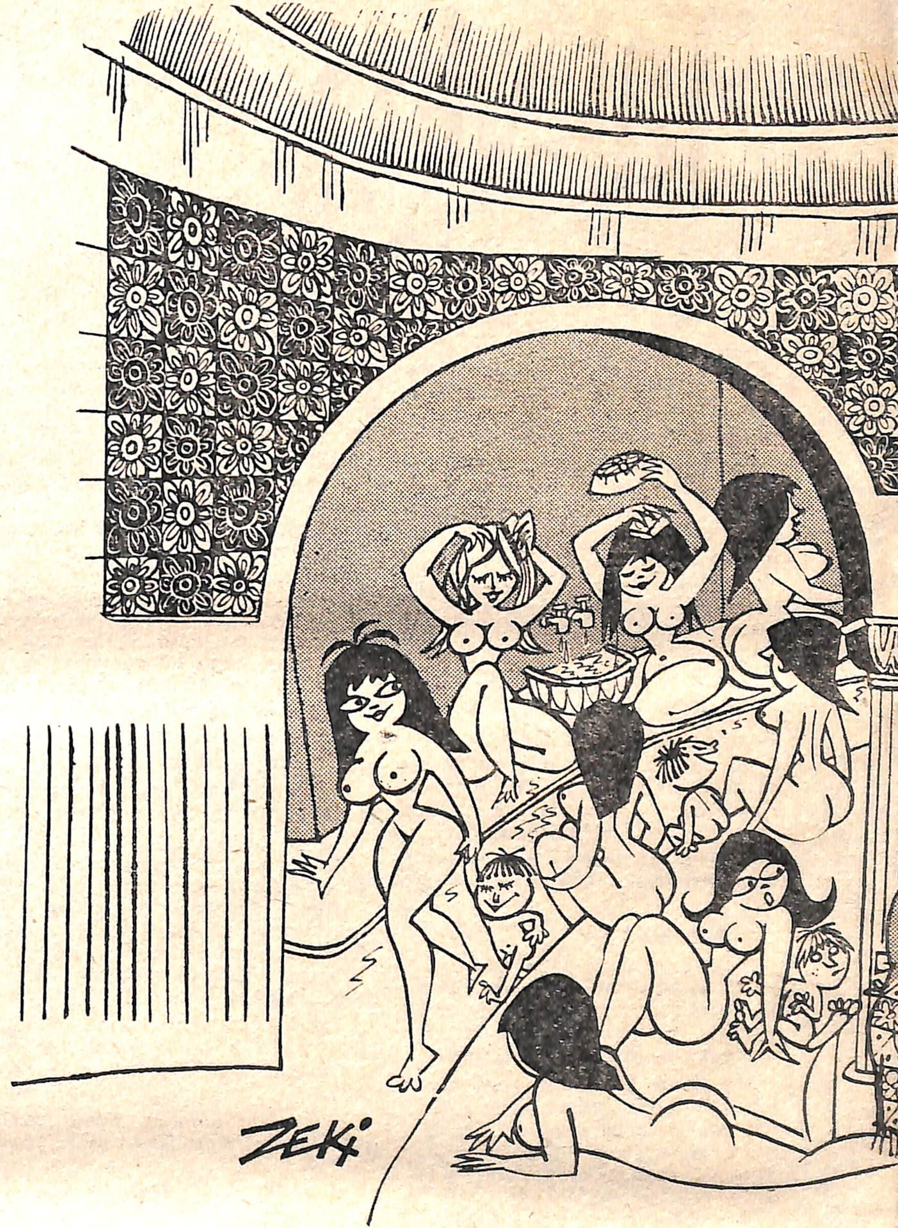
Sam Amca'dan istedim de «Yo» dedi.
İhsan gitti Avrupa'da «No» dedi.
Banko - Bulgarya'dan haber gelmedi.

Bulamadım hiçbir ilâç kelime, kelime,
Yalçın bastı sazımın bam teline
Haydi atım, nurlu ufka uçalım, uçalım, uçalım.

Fikret YILMAZ

— Siz böyle her zaman dokunaklı mı konuşursunuz?..

— Babasını da getirseydin
— Nasıl getireyim ayol... B

YEDİ

PAZARTESİ

Neler olacak?

Oniki ayın en hareketlisidir Aralık. Bir yeni yıla geçiş hazırlıkları başlar ki, sanırsınız yıl değil, dünya değiştiriyor insanoğlu. Çamlar kesilir, mumlar alınır, salonlar süslenir, eğlenceler düzenlenir. Diğer taraftan yeni yılla ilgili tahminler, fallar, kehanetler basında boy gösterir: Dünyanın en ünlü falcısı bilmem kim, yeni yılın falına baktı!

Ardından bir sürü lâf kalabalığı... Söylenenler tutar mı, tutmaz mı kimse araştırmaz. Rekabet bu ya, haydi öbür gazete de «Dünyanın en ünlü» dediği kâhinini bulur. Onun yaptığı da yeni yılın falına bakmaktır. Bakılan hep faldır, yalnız bakılış şekilleri ayrıdır. Biri yıldıza baktıysa, diğeri suya bakmıştır. Biri kristal küreye bakmışsa, diğeri iskambil açmıştır.

Gelenek bu olduğuna göre, biz neden uymayalım?

İşte 1971...

Dünyada: Eski tas, eski hamam...

Yurtta: Alıştığımız hayata devam!

NOT: Bu sonucu almak için ne fincan kapadık, ne bakla döktük. Son beş yılın gazetelerini inceleyip hiçbir şeyin değişmediğini gördük.

SALI

İyilik

Başkan seçildi, Meclis çalışmalara başladı, fakat hâlâ ağızlarda eskiyen bir olayın dedikodusu: Özer iki oy birden kullanmasaydı, 34 üncü tur iptal edilmeyecekti. Tur iptal edilmeseydi, devlet 600 bin lira zarar etmeyecekti. O halde sebep olanlardan bunun hesabı mutlak sorulmalıdır!

600 bin lira dedikleri, Meclisin bir günlük masrafı...

Gelin, şu meselede hakem olun sevgili okurlar. Adı geçen milletvekili haklı mı, haksız mı?

Bize sorarsanız, bal gibi haklı!

Ne yapsın adamcağız? Meclisin günlük masrafına baktı, toplantı günlerini bu masrafla çarptı, devletin daha fazla zarar etmesini önlemek için oy eksiğini kendi kapattı!

ÇARŞAMBA

Bir müjde, bir öğüt

«Fazla kilolarınızı atmak mı istiyorsunuz?»

Bunu biz değil, güzellik uzmanları soruyor.

«Saunaya ve gıda rejimi yapmaya gerek yok. Bol bol yeni danslardan yapınız!»

Bu öğüt de güzellik uzmanlarının...

Yeni danslardan da beklediğiniz sonucu alamazsanız eğer, o zaman AKBABA'nın tavsiyesine uyun, vakit kaybetmeden Aksaray meydanında, geçecek bir yol bulmaya koyulun!

Ara durakların birinden Belediye otobüsüne binmeye kalkışmanız da aynı sonucu verir ya... Deneyin işte.

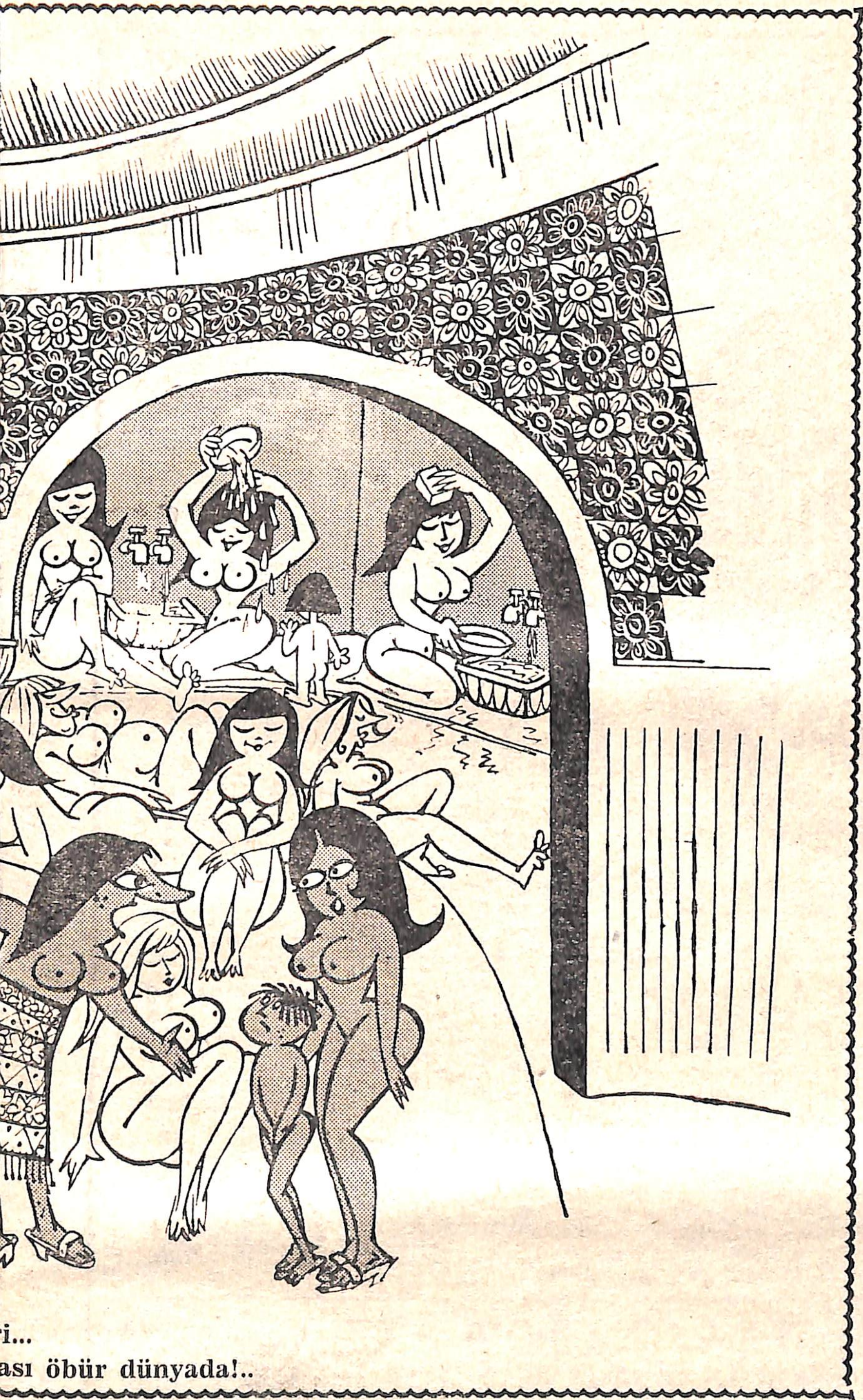
PERŞEMBE

Doktor sıkıntısı çekilirken...

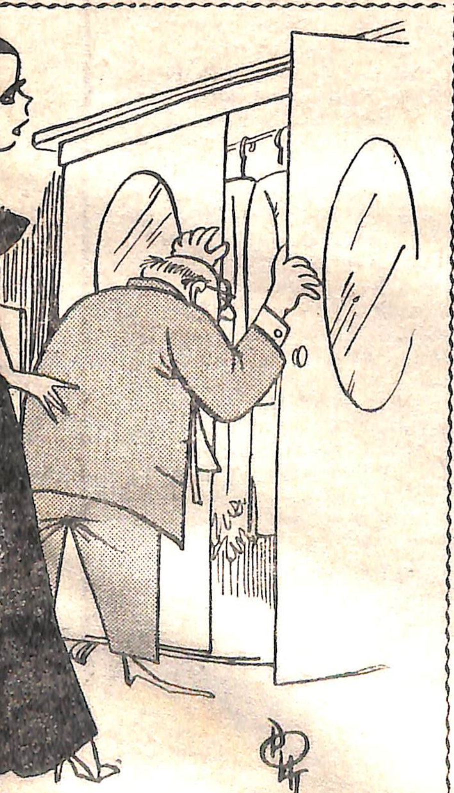
Meteliğe kurşun atan bizim İstanbul Belediyesi bir taraftan faizle para ararken, diğer taraftan ilân ediyor:

— Ne aradığını söyle de, ye

...i...
...ası öbür dünyada!..

...göstereyim kocacığım!..

EY KIZLAR GÜZEL KIZLAR

Açtırmayın kutuyu, söyletmeyin kötüyü
Kızdırmayın kafamı, güzel kızlar ak kızlar.
Neler var içinizde; kalbsizler, insafsızlar...
Aşkından mecnun olsak, kımıldamaz bir tüyü.

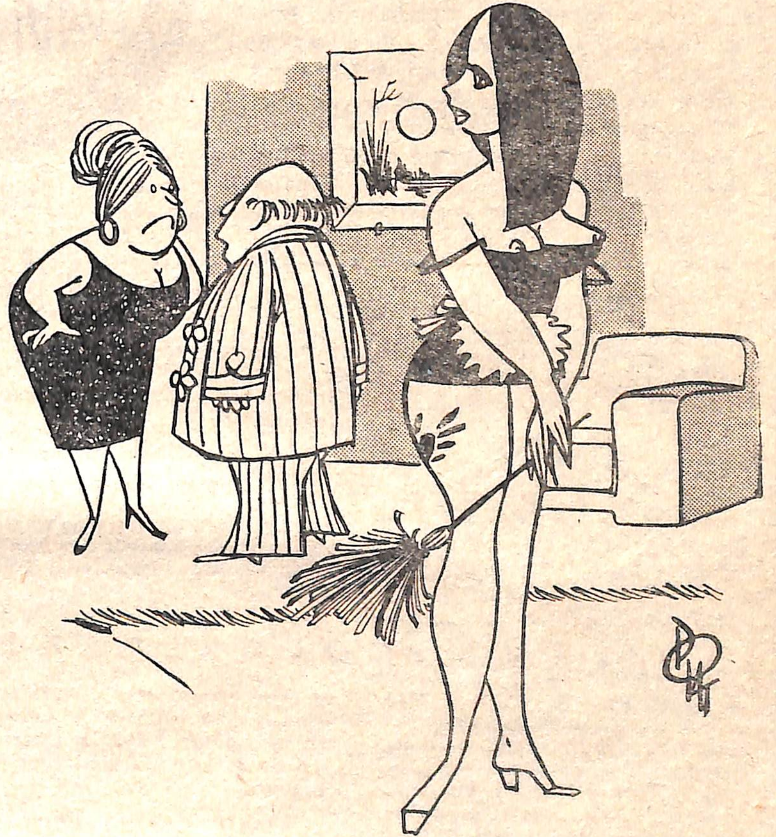
Kimisi var kurumlu, toz kondurmaz kendine.
Burnu Kaf dağındadır, nazı sultan nazıdır.
Maşallah der översin, dersin: Ne de asil kız!
Bir de öğrenirsin ki, anasının kızıdır.

Zaten artık önemi yok ya kızlık, dulluğun
Bizimki lâf gelişi, bir eski alışkanlık.
Ne buluşmalar görür, ne âlemler hazırlar,
Şehirde diskotekler, köylerde de samanlık!

Maksiler bir tarafta, bir tarafta miniler
Bilmeyiz hangisidir haklı, biz de şaşırdık?
Şöyle karşılaşsınlar: Maç mı olur, savaş mı...
Midiler hakem olsun, ağızlarında düdük!

Nasıl giyerse giysin, benim için farketmez,
Mini, maksi gözetmem, gelsin de ille gelsin!
Bekârlıktan usandım, yıldım yıllar yılıdır,
Kızmış, dulmuş.. söz etmem, olsun da ille olsun!..

ASABÎ

— Ne kızıyorsun karıcığım?.. Saklambacı yasak ettin diye biz de «elim sende» oynuyorduk!..

«Maaşlar, kur'a ile verilecek!»

Yâni bir ay Belediyeye çalışacaksın, didineceksin, ay sonu Millî Piyangonun çekilişini bekler gibi, gazoz kapağından ikramiye umar gibi kur'a çekeceksin!

Oldu olacak sayın Atabey'i mesleğine iade edin baylar...

İstanbul sokaklarında Başkanlığa uygun bir sürü tombalacı var!

CUMA

O kadarcık olsun

Küçük memur üstünde yapmaya başladığımız uzay denemeleri, basında yanlış yorumlanmış olmalı ki, haber üstüne haber yayımlıyorlar:

«İktisadî devlet teşekküllerinde yeni bir skandal! Torpil iş başında! 740 lira maaşlı bir memur müdür muavini gibi gösterilerek 3.850 ira aylık, ayrıca tazminat alması sağlanmış!»

Arada para lâfı döndüğüne ne bakıyorsunuz kardeşim? Torpil, çalışmaların asıl amacını açıklamıyor mu?

Ay'ı komşu kapısı yaparken eloğlu; biz torpille bir memuru muavin yapmışız çok mu?

Feza çalışmaları deyip geçsenize şuna!

CUMARTESİ

Ne yapsınlar?

«İstifayı basan iki öğretmen demirciliğe başladı.»

«Meslekten ayrılan bir kısım öğretmen çalışmak için Almanya'ya gitti.»

«Önce işini, sonra evini terkeden bir bayan öğretmen, şarkıcılığa başladı.»

Canım, bütün bu insanlar mesleği keyiflerinden bırakmıyorlar ya...

Kimi maaşın artmasını bekliyor, kimi boykotların bitmesini...

Eh, bunlar da mümkün olmayınca avunmak için başka işlere veriyor kendisini!

PAZAR

Son durum

Önemini kaybetmiş gibi görünen Kıbrıs konusunda Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, «Görüşmelerden umudumuzu kesmedik. Kimseye tâviz vermeyeceğiz.» demiş.

Başlangıçta da ana fikir buydu zaten: «Kıbrıs konusunda kimseye tâviz vermeyeceğiz!»

Ardından yüzbinlerin gürlemesi: «Kıbrıs Türk'tür!»

GÜN

Yıl, 1957...

Bakanlık sözcüsü: «Kıbrıs konusunda kimseye tâviz vermeyeceğiz!»

Toplumun sesi: «Ya taksim, ya ölüm!»

Yıl, 1961...

Bakanlık sözcüsü: «Kimseye tâviz vermeyeceğiz!»

Milletçe sesimiz: «Federatif sistem!»

Yıl, 1970...

Bakanlık sözcüsü: «Kimseye tâviz vermeyeceğiz!»

Ve bizim sesimiz: «Her iki toplumun varlığı kabul edilsin.»

Anlaşıldı... Ülke olarak, toplum olarak kimseye Kıbrıs için tâviz vermemekte kararlı olmasına kararlıyız ya, önümüzdeki yıllar tâvizi gene vermeyip, Kıbrıs'ı vereceğiz galiba!

Vedat SAYGEL

HÜSAMETTİN'in hayatından bıktığı, bir zaman önce belli olmuştu... Ne yemek yiyor, ne her zamanki gibi akşamları Doktor'un meyhanesine gidip iki duble rakısıyla pilâkisini sallıyor, ne de Gençlik Bilârdo Salonunda pencerenin önüne oturup gelen geçen kadınlara lâf atıyordu...

Hüsamettin biraz düşünceliydi... Ne düşünüyordu?... Derdi neydi?... Ağzı çok sıkı olduğundan kimse onun ağzını açmaya cesaret edemiyordu... Bunu arkadaşları birkaç kere denemişler, fakat dişlerini kırmışlardı... Çünkü Hüsamettin ağzını sıkı sıkıya kapadığından Necmi tarafından ağzını açmak için sokulan keski, Hüsamettin'in ön dişlerinden üçünü kırmıştı.

Neden konuşmuyordu Hüsamettin?... Derdi neydi?... Âşık mı olmuştu?... Bu en son ihtimaldi, çünkü Hüsamettin, İclâl'den sonra hiçbir kadını sevmeyeceğine yemin etmişti... Bütün arkadaşları Hüsamettin'in bu durumu karşısında kara kara düşünüp buna bir çare bulmaya çalışıyorlardı... Herkes bir fikir ileri sürüyor, fakat sonra vazgeçip geri çekiliyordu...

Son günlerde Hüsamettin yolunu da değiştirmişti... Ne kahveye uğruyor, ne de ortalıkta görünüyordu...

Acaba bir cinayete mi kurban gitmişti?... Allahın bildiğini kuldan ne saklayayım, ben Necati, yâni Hüsamettin'in en yakın arkadaşı olaraktan çok endişedeydim... Acaba bizimle matrak mı geçiyor diye bile düşündüm. Fakat Hüsamettin başka çocuktu... Böyle numaralara girmezdi... Aksi gibi hiçbir yerde çalışmadığından bulunması da mümkün değildi... Son oturduğu evden de iki gün önce çıkmıştı.

Haftalar böyle geçti ve nihayet bir gün Hüsamettin'i Kadıköy vapurunun arka tarafında, trençkotunun yakalarını kaldırmış, o soğukta gözlerini denize dikmiş, dalgın dalgın baktığını görmeyeyim mi?...

Sakalları uzamış, yüzünün rengi kaçmış, gözlerinin altında mor halkalar... Yârabbi bu muydu Hüsamettin?... Dudaklarının ucuna iliştirdiği sigarası ıslak ve sönmüştü...

Heyecanla ona doğru atıldım... Fakat elimde sadece Hüsamettin'in kirli trençkotu kaldı... Bir an dalgaların arasında onun yüzünü görür gibi oldum... Elimde trençkot, kalakaldım... Bir kâğıt, ayaklarımın dibine düştü... Heyecanla açtım...

İşte, Hüsamettin bu kâğıtta büyük sırrını yazmıştı... Bir kaç nefeste okudum... Size de okuyayım mı?... Dinler misiniz?...

«Necati, niçin intihar ettiğimi kimseye söyleme e mi?...»

KÜÇÜK İLÂNLAR

BİZ DE EVLENDİK

Yüksek makine mühendisi oğlumuz İrfan Tornavida ile biricik sevimli kızımız, Enstitü mezunu Ayten Kıvırcık bugün eş ve dostlarının arasında evlendiler... Çok mutlular... Yahut öyle görünüyorlar... Bu kimseyi alâkadar etmez...

Babası: Hasan Tornavida
Annesi: Ayşe Kıvırcık

ACELE NOT: Fotoğrafçıya ve şoföre taktığımız ikiyüz lira borcu ilk fırsatta vereceğiz... Mesut çiftler...

BOŞANMA

Yirmi senelik eşim, hain gaddar ve vicdansız adam ve beni terkederek Alamanyalara işçi olarak gidiyorum diye Antalya'ya giderek bir dansözle zina halinde yakaladığım ve herkesin içinde yüzüne kezzap atarken garsonlar tarafından yakalanarak muvaffak olamadığım, çocuklarımın babası İrfan Elenmiş ile ayrıldığımı ve bundan sonra da onunla gayri meşru hiçbir münasebette bulunmayacağımı, ortalıkta gezen bütün bekâr erkeklere bildiririm.

Yeni dullardan
Hanife Beşparmak

OKUYUCULAR BAKIN NELER SORUYOR...

KIŞIN PİKNİK YAPILIR MI?

Bu sorunuzu beğenmedim bayan Şûle... Bilirsiniz ki kış mevsiminde piknik yapılmaz. Bu, kanunen yasaklanmamış olmasına rağmen, her tarafın ıslak ve soğuk olduğu tabiat parçalarında bir bez serip eğlenmeye kalkmanızdaki gayeyi bana lûtfen açıklayınız... Maksadınız samimiyetse o başka... Fakat gizli bir gayeniz varsa, size teessüf ederim. Yazın sıcak ve güneşli günleri dururken bu soğukta oranızı buranızı üşütmeye kalkmanız saçma... Sizi tanımıyorum... Siz de beni her halde gıyaben tanımıyorsunuz... O halde tanışalım ve birlikte o dediğinizden yapalım... Bakalım hoşunuza gidecek mi?.. Böyle ilgisiz sorularla beni meşgul etmeyin... Ayrıca sıcak bir odada bu konuları yatarak daha rahat konuşacağımıza eminim.. Adresim .... dır. Kapı aralıktır. Otomatiğe basmayın bozuktur... Ben yukardan basarım... Dışardan 56, içerden 5 numaraya çıkacaksınız... Ayaklarınızı paspasa silmeyin. Çünkü paspas yoktur... Piknik meselesini de böylece hallederiz, ferahlarsınız...

DAYIM, BENİM NEYİM OLUR?

Bu soruyu soran erkekse ortaya çıksın?... Bu zamanda işletecek bizi mi buldun arkadaşım?... Dayınız elbette sizin bal gibi dayınız olur!... Her halde benim dayım olmaz... Dayı, benim bildiğim, annenizin erkek kardeşidir. Eğer kız kardeşi olsaydı, neyiniz olurdu?... Verin cevap da anlayalım... Şiştiniz değil mi?... İşletecek başkasını bulun. Biz burada ciddî sorulara cevap veriyoruz. Bu sütunu da onun için açtık... Elbet bir rastlaşırız. O zaman dayınız hakkında size daha etraflı malûmat veririm. Yalnız şunu söyleyeyim ki, dayınız bugünler de iyi yolda değil... Gerisini bana sormayın... Anlatmaya terbiyem müsait değildir...

HER KUŞUN ETİ YENİR Mİ?

Kuş, bilirsiniz ki havada uçan bir yaratıktır... Kuşun etini yemek de bununla alâkalı değildir. «Her kuşun eti yenmez» lâfı çok eskiden söylendiğinden şimdi kıymetini kaybetmiştir... Aslında her kuşun eti yenebilir... Bu, yiyene bağlıdır... Yedirmek de ayrı bir marifettir... Kuşların bu hususta ne düşündüğünü soruyorsanız, çok kuş beyinlisiniz... Her halde kuşlar kendilerinin etlerinin yenmesine karşı olmalıdırlar. Bunu Baykuşa sorun, size en belirli bilgiyi verir... Öbür sorularınıza cevap vermiyeceğim. Zamanım az...

ERKEKLER BENİ NEDEN ANLAMIYOR?

İsminin büyük yazılmasını isteyen bir genç kız soruyor bu soruyu...

Hamfendiciğim.. erkeklerin, bir kızı anlaması pek işlerine gelmez... Çünkü daha kıymetli şeylere kafa yormaya meraklıdırlar. Sizi birinin anlaması istiyorsanız, kendinizi ona en açık şekilde anlatın... Meselâ bir erkekle tanıştınız, o sizi anlayamadı... O zaman ne yapacaksınız?... Gayet basit; «Anla artık anla beni» diyeceksiniz... Yine anlamazsa, hiç fazla vaktinizi harcamayıp anlatmaya devam etmeyin... Hemen onu terkedin ve ikinci bir erkekte bunu deneyin... Fakat bu denemelerde aşırı vücut hareketi yapmamanız da şart... Çünkü erkekler kendilerini anlatmaya kalkan kadınlardan da hoşlanmazlar...

Bu durumda sizin yapacak bir şeyiniz kalmıyor demektir... Çok yazık, genç ve güzelsiniz... Kafanızı böyle fuzuli şeylerle yormayın... Anlamasalar ne olur!... Zaten bir anlarlarsa o zaman hapı yuttunuz demektir... Benim anladığıma göre siz çok anlayışsız bir kızsınız... Bilmem anlatabiliyor muyum?...

YELPAZE

REFİK ERDURAN

«Hüviyet tesbiti» üstüne

ATASÖZLERİNİN çoğu kuru lâkırdılardır.

Ama ara sıra bu sözlerin birinden birindeki gerçek payının şaşırtıcı biçimde ortaya çıkıverdiği de oluyor.

— Komşunun tavuğu komşuya kaz görünür, diye bir lâf vardır ya?

Ondaki hikmet bu hafta dank etti benim kafama.

Geçenlerde size tepemdeki saç azalması yüzünden çektiklerimi anlatmıştım. Ben kafamın kuzeyinde hafiften yaprak dökümü var diye kara yaslara bürünedurayım, bu hafta Holivut'ta ne biçim bir bomba patlasa beğenirsiniz?

Kel bir aktris film piyasasını altüst ediverdi!

Yanlış anlamayın: doğuştan yahut hastalık yüzünden kel değil. Her sabah usturayla kafasını kazıdığı için kel.

Adı Merriana Henriq. Yirmibeş yaşında, çikolata renginde (Jamaica doğumlu). Saçı olsa güzel sayılır.

Peki, neden yapmış bu işi? Ben tepemde kalan saçları altın sayar gibi sayıp her birinin üstüne titrerken bu kara kız ne demeye başını pehlivan kellesine çevirmiş?

— Sıkıldım saçlarımdan, diyor.

Ve şöyle anlatıyor sıkıntısının kaynağını:

— Çevreme bakıyordum, bütün kadınların saçları olduğunu gördükçe kendimi sıradan bir kişi gibi görüyordum. Şimdi kişiliğime kavuştum. Daha doğrusu —birden yağmaya başlayan iş tekliflerine ve paraya bakılırsa— üstün bir kişi oldum!

Matmazel Henriq ile bir gün karşılaşırsak kendisine şunu soracağım:

— Başka kadınların birer burnu, ikişer kulağı falan da olduğuna göre kendinizdekileri kesmeye niyetli misiniz?

«Üstün kişi» sayılmak için gerekli olduğuna inanırsa kolunu bacağını bile keseceğine şüphem yok.

Bütün mesele o zaten:

Üste çıkmak! Üstün görebilmek kendini...

Kimi o hedefe bu kızcağız gibi cascavlak kelleşerek varmaya çalışıyor, kimi de —Beatle'lar ve bütün kopyaları gibi— tepelerinde kıl yığınları taşıyarak...

Ama herkesin derdi aynı. Bütün insanlık, hepimiz, «üstün kişilik» kazanmak için ömür boyunca didinmekteyiz.

Nedir bu egomanyaklığın kökü acaba?

Ona da yine bu hafta öğrendiğim başka bir şey azıcık ışık tuttu.

Biliyorsunuz, hayvanlar âlemindeki en yakın akrabamız şempanzeler. İnsanların davranışlarına akıl erdirebilmek için araştırmalar yapan uzmanlar birçok merkezlerde bu tüylü dayızadelerimizin huyunu suyunu inceliyorlar.

O merkezlerin en önemlilerinden biri Georgia Üniversitesindeki Hayvan Ruhbilim Araştırmaları Bölümü. Burada bir kaç Afrika ormanını dolduracak sayıda şempanze yaşıyor.

Yaşıyor dedimse «kafeslerde besleniyor» anlamında söylemedim. Bu kerata şempanzeler dünyadaki insan nüfusunun yüzde doksan dokuzunun gıpta edeceği tarzda sefa sürmekteler.

Boş zamanlarında canları sıkılmasın diye her birinin odasında renkli televizyon bulundurulduğunu söyleyeyim de anlayın.

(Araştırma merkezi yöneticilerinin basına bildirdiklerine göre şempanzeler en çok kovboy yahut gangster filmi gibi hareketli, gürültülü, kavgalı dövüşlü şeylerden hoşlanıyorlarmış. O konudaki zevkleri insan topluluklarının ortalama zevklerinden farklı değil demek.)

Neyse, asıl söyleyeceğim başka şey. Bu merkezde bir grup şempanze üstünde yapılan denemelerden biri de şu:

Hayvanlara yığınla fotoğraf veriliyor. Resimlerin bazılarında insan, bazılarında da şempanze yüzleri var. Eğer insanlarla şempanzeleri birbirinden ayırabilirlerse başarıları kremalı muzla mükâfatlandırılıyor.

Yine yöneticilerin açıklamasına göre şempanzelerin çoğu bu işi kolayca kıvırıyor, insan resimlerini bir yana, hayvan resimlerini de öteki yana koymakta hiç güçlük çekmiyorlarmış.

Bir tek istisna ile:

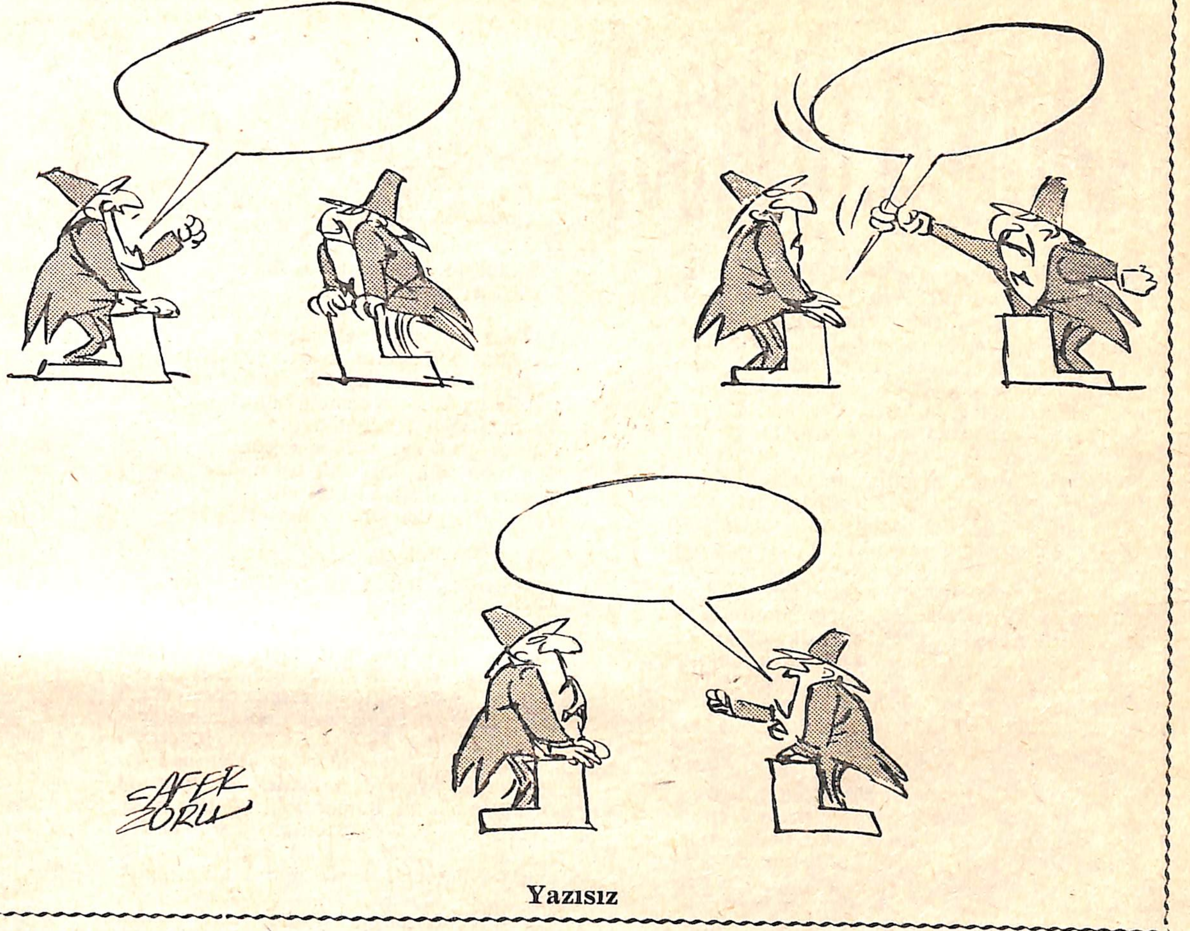
Şempanzelerin her biri kendi resmiyle karşılaşırsa bunu şempanze tarafına değil, insan resimlerinin arasına koyuyormuş!

Onlarda da «üstün kişilik kazanma» merakı var yâni...

Ne demeli? Tanrı, insanları da, maymunları da bir an önce ıslah eyleye.

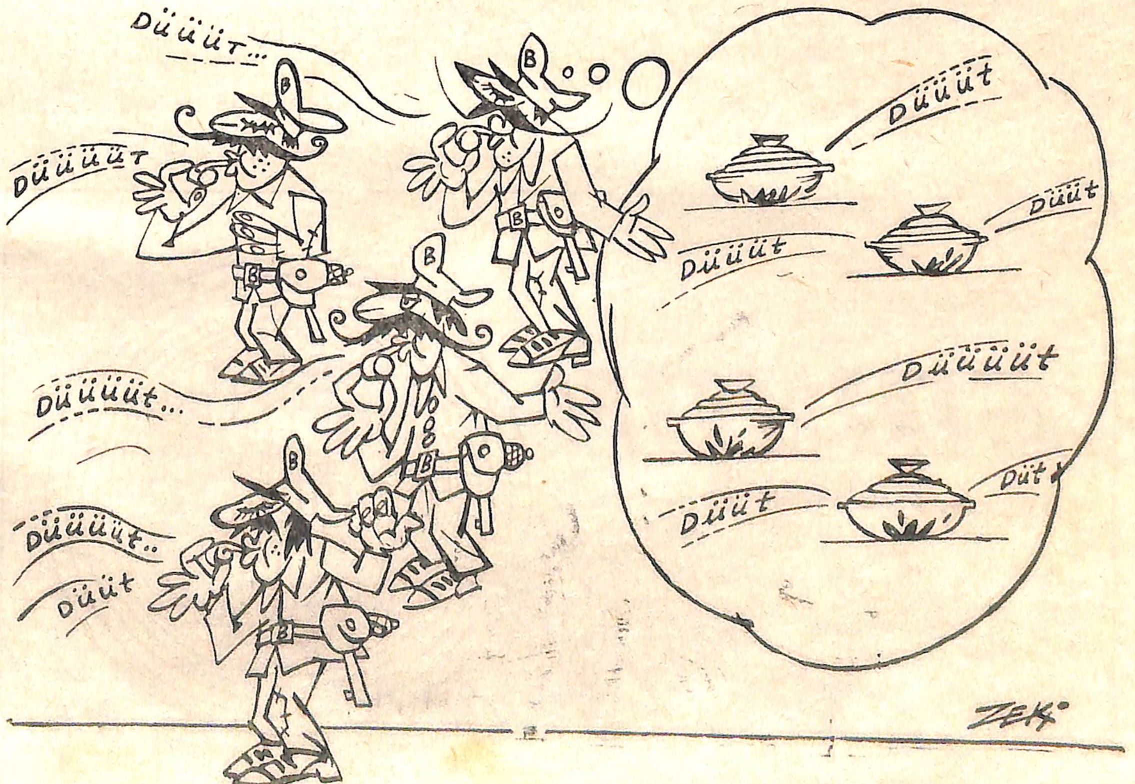
Ve ikisini biribirine karıştırmamayı hepimize öğrete!

Refik ERDURAN

Yazısız

İkibin bekçi, yirmi milyon lira, fazla mesai ücreti istiyor. — Gazeteler —

— Bunların da ötmesini istiyoruz!..

Politika, siyaset

vesaire...

BİR özdeyişte «İnandırmak şartiyle yalan söylemek sanatı» diye tanımlanan, çoğumuzun uğraşmadan edemediği politika, siyaset ve de onunla da onsuz da edemediğimiz bir nesnedir. Hele bizde, cahil, kendini yönetmekten âciz kişilerin bile mahalle kahvelerinde birinci sınıf politikacı kesildikleri, oturdukları yerden bütün bozuklukları düzelttikleri çok görülür. Biz çalışkan milletizdır vesselâm, elimizden hiçbir iş gelmese bile boş oturmasını sevmeyiz, siyaset yaparız siyaset!..

Hasan Âli Yücel'e göre: **«Bilim düşündürür, din inandırır, siyaset yaptırır».** Ama ne yaptırır? Nutuk atma, tur atma, vaatte bulunup sözünü tutmama gibi şeyler mi?... Sayın yazar orasını belirtmemiş, eğer günümüzde yaşasaydı her halde bu eksikliği tamamlardı!..

Bana sorarsanız, politikacılarla berberler ve gazeteciler biribirlerine çok benzerler. Çünkü maksat birdir: Traş! Ama rivayet muhtelifdir: Politikacı tirad'la, gazeteci tiraj'la arkadaştır. Tıraş sözcüğünü kabullenmezler ve berberlere yamarlar. Oysa kendileri sözle ve yazıyla insanları berberlerden daha çok tıraş ederler ve tıraş âletleri berberlerin usturasından daha keskindir. İşte bundan dolayı rivayet olunur ki, bazı yerlere politikacı ve gazete giremez ama berberler, her zaman «hâzır ve nâzır» dır.. (Ünlü traşologlardan parlâmenter Faik Berbergil'e göre, insanlar tıraş olmaktan hoşlanmazlarmış ama tıraş edilmekten hoşlanırlarmış... Yaa!)

Cumhuriyet'in «Zamane Sözlüğü» nde politika hakkında: **«Karşı partideki akıllıyı bizim partideki budalaya daima tercih etmek gerekiyor. — Bir insanın kendine yapılmasını istemediği her şeyi başkalarına uygulaması. — Politika, topluma hizmet eder görünerek birtakım insanların toplumu kendi hizmetlerinde kullanmasıdır. — Beyaz kumaşlar üstünde siyah lekeler, siyah kumaşlar üstünde de beyaz lekeler bırakan çamurla politika arasında pek fark olmasa gerek.»** yazılıyor. John Hay da: **«Üç cins mahlûk vardır ki, insan onların geldiğini sanırken gittiğini, gittiğini sanırken geldiğini görür: Diplomatlar, kadınlar ve yengeçler.»** diyerek ne idüğü ve ne yapacağı belirsiz yaratıkların başında politikacıyı gösterir.

Ceyhun Atuf Kansu, «Politika» şiirinde:

«Yaşanmaz hale getirmek kolay
Toprağı güllere gebe bir memleketi.
Suçlarsın yaprağı
Tam baharın eşiğinde
Ve baskıyı bir kundak gibi
Kullanırsın beşiğinde
Doğar doğmaz halk çocuğu
Ve güneşin adımlarından önce
Sokakları basar korku!

Yaşanır hale getirmek güç
Topraklarını acının kırağı çalmış
İnsanları kavrulmuş bir memleketi
Diriltmek zor sevincin gülünü
Ve türkünün ışıklı dölünü
Halkın gecesine aşılamak güç
Güç olan asıl, özgürlük fırınından
Dağıtmak eşitliğin ekmeğini
Ve sevgiyi yasa kılmak devlete, güç!»

diye yazar.

Yazdığımız bütün bu yergiler, serzenış dolu şiir ve özdeyişler hep kötü politikacılar için söylenip yazılmıştır, iyiler için değil, alınmasınlar! Ama iyiliğin, iyi kişi olmanın kimseye zararı olmamakla değil kötüleri iyiye dönüştürmek ve de kötülük yapmalarına engel olmakla mümkün olduğunu da unutmasınlar..

Kimse sevmez kötü politikacıları, çirkin politikacıları. Ama yakınlarına: **«Köprüyü geçinceye kadar ayıya dayı demeli, el öpmekle dudak aşınmaz»** ve bunlar gibi öğütler vererek, münazaralarda öğrencilerin inanmadıkları düşünceleri savunmalarını sağlayarak (!), okullarda ezberciliği teşvik ederek kötü politikacı imâli ile uğraşır...

Politikacıları yeren birçok fıkra vardır. Bunlardan bir kaçının sizinle teşerrüf etmelerini sağlayalım bakalım.

Bir çırak, ustasının ısmarladığı kaz kızartmasını getirirken dayanamaz, önce ayaklarını, sonra kanatlarını, daha sonra da başını yer. Ustası durumu farkedince sorar:

— Hani bunun ayağı?
— Topal idi.
— Hani bunun kanadı?
— Lâz idi.
— Peki, başı nerede öyleyse, kafası olmamasına imkân yok, hani kafası?
— Politikacı idi.

Buna benzer bir fıkra daha vardır, o da şu:

Adamın birisinin kafası portatifmiş, yâni istediği zaman çıkarıp takabilirmiş. Bir gün başını çıkarıp tıraş etmesi için berbere bırakmış ve bir daha da uğramamış... Berber, adamın bir yakınına rastlayınca olayı anlatıp dert yanmış ve akrabasının başını alıp gitmesi için ne zamandır beklemekte olduğunu söylemiş. Diğeri gülerek: «Oo..» demiş, «sen onu daha çok beklersin... Onun kafaya ihtiyacı yok artık, politikaya atıldı o. Sen o kafayı müzeye kaldır artık!»

Mizahçılar sık sık politikacılara takılmadan edemezler; çünkü politikacılar kendilerine bol bol sermaye vererek top atmalarını önlerler... (İkili anlaşmalar, madde: 34567).

Geçenlerde bir karikatür gördüm, çok hoşuma gitti, sizlere de aktarmak istiyorum. Doktorlar bir politikacıyı ameliyat masasına yatırmışlar. Başdoktorun elinde bir mide... Şöyle konuşuyor: «Eh midesini çıkarttık, artık politikayla uğraşmasında tehlike yok.»

Nasıl, sizin de hoşunuza gitti mi, ne duruyorsunuz, gülün öyleyse, gülmekten vergi alınmıyor nasıl olsa...

Sanat ve düşünce adamlarından politikayla ilgili fıkralar anlatalım şimdi de.

Amerika'nın ünlü Cumhurbaşkanlarından Lincoln, bir gün arkadaşlarıyla kuduz hastalığı konusunda konuşurlarken, biri Lincoln'e:

— *Kuduza yakalanacak olursanız ne yaparsınız? diye sorar:*

Lincoln:

— İlk önce bir kâğıt kalem isterim... der.

— Vasiyetinizi yazmak için mi?

— Hayır... Isıracağım politikacıların listesini yazmak için...

* * *

Bir genç, ünlü İngiliz devlet adamlarından Balfour'a diplomasının ne olduğunu sormuş. Bunun üzerine Balfour ona şu fıkrayı anlatmış:

«Bir zamanlar doğuda çok kudretli bir padişah varmış. Bu padişah bir gece rüyasında bütün dişlerini birer birer kaybettiğini görmüş. Hemen bir tâbirci çağırtarak rüyasını tâbir etmesini emretmiş. Diplomatlıktan hiçbir nasibi olmayan tâbirci:

— Bu dişler senin evlâtlarındır, demiş. Biribiri ardınca hepsi ölecek, sen de bunların ölümlerini göreceksin.

Gazaba gelen padişah, derhal adamın boynunu vurdurmuş. Bir başka tâbirci daha çağırtmış. O, rüyayı şöyle tâbir etmiş:

— *Sevinin padişahım! Siz, Allahın sevgili kullarındansınız. Allah size öyle uzun bir ömür vermiş ki, milletinizin mutluluğu için siz bütün evlâtlarınızdan daha fazla yaşayacaksınız.*

Bunun üzerine çok sevinen padişah ona bir kese altın ihsan etmiş.»

Nasıl, anladınız mı diplomasinin ne olduğunu? Eğer anlayamadınızsa niçin pahalılığa kalkınma, zama ayarlama, üse tesis.. dendiğini imkânı yok anlamazsınız!...

Gelin, bu politik yazımızı politik bir fıkra ile bitirelim.

İngiliz parlâmentosunun elektrikli bir zamanıdır. Milletvekillerinden biri, karşısındakini küçümseyici bir tavırla süzer ve:

— Sizin daha önceki mesleğiniz baytarlıktı, değil mi? diye sorar.

Diğeri, hiç istifini bozmadan gayet sâkin:

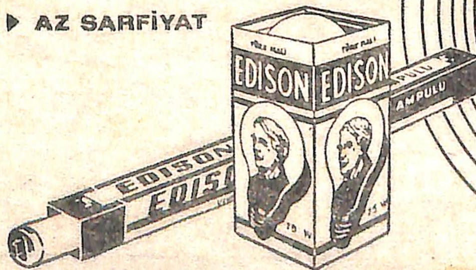
— Evet, der. Yoksa hasta mısınız?

En kötü politikacımızın en az bu kadar nâzik olması dileğiyle.

Hoşça kalın.

Erhan TIĞLI

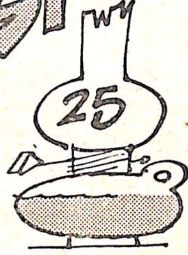
EDISON
BOL IŞIK ▶ AZ SARFİYAT
geceyi gündüz yapar!

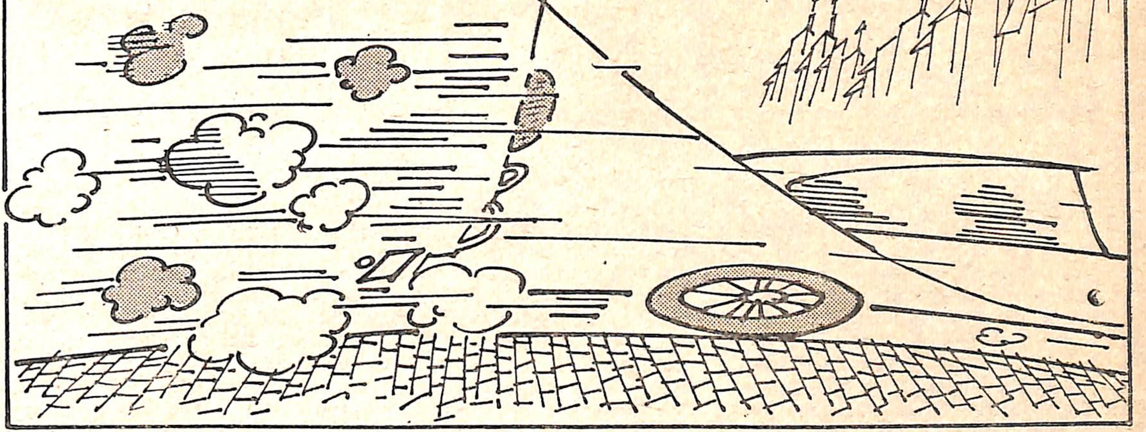
1879'da elektrik ampulünü icad eden Edison
(İlâncılık : 834 — 200)

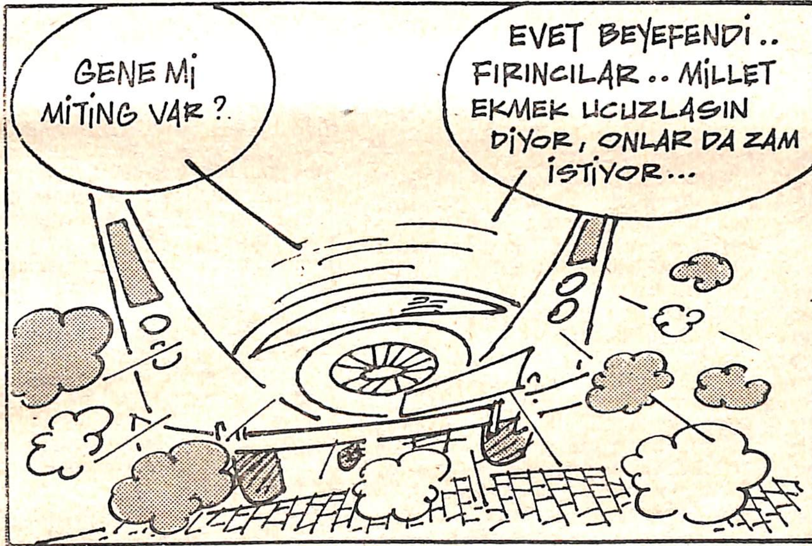
Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ : Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul
Fiyatı : 125 kuruştur.

Selâhattin'in lâmbası

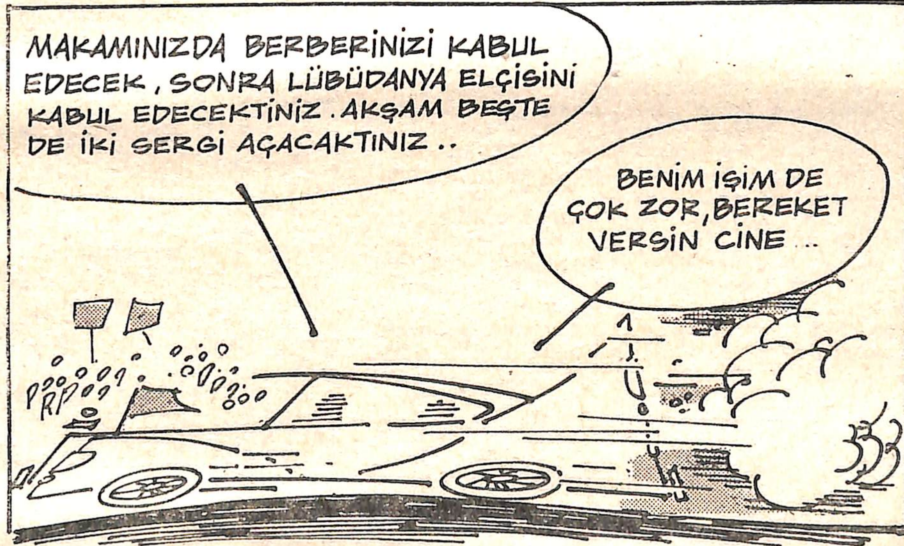

Yazan: SUAVİ SÜALP
Çizen: SEMİH BALCIOĞLU

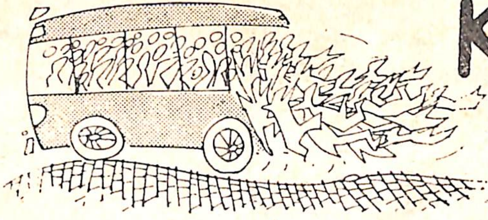

Kadın başını kaşıyınca

KORKMAZGİL

ŞOFÖRLERİN boykotunun ilk günü. Gözüm, saate ilişti: 17.00.

— «Eyvah hanım» dedim, «randevum vardı benim, 17.30'da. Çabuk, ver şu gömleği!»

— «Yetişemezsin» dedi. «Arabalar çalışmıyor. Belediye otobüsleri de, maşallah, hacı devesi.»

Duman yemiş tilki gibi fırladım evden. Karıştım kalabalığa, otobüs bekliyorum. Saat 17.30... 17.45... 18.00... Otobüs yok! Elbette olmayacak, özel araba değil ya bu. Ama yine de sinirlenmeye başladım, aklıma gelene sövüp sayıyorum. Özel arabalar fırt fırt geçip gidiyorlar. Bir tanıdık da rastlamıyor ki, otostop yapa, «Bir gün biz de tekerleniriz a evlâdım, ne şişiniyorsun?» diyesin. Bizim semtte de biricik yörük, biziz galiba! Bizden başka hemen herkesin arabası var.

Otobüs geldi. Karnaval arabası! Salkımsaçak!... Kapıların yarıklarından kol, bacak, çanta, etek, şemsiye sarkıyor. «200'ü götüren, 201'i de götürür, ha gayret!» deyip hamle ettik. Binmek denirse eğer buna, bindik otobüse. Ayak başparmağımın ucucuyla tutundum bir yerine. Tam da okulların dağıldığı saate denk gelmişiz, otobüsün içi de dışı da stadyum! Önümde, maşallah iyi gelişmiş, liseli bir kızcağız; sağımda genç, sarışın bir kadın; arkamda da, Allah uzun ömür versin, geçkince bir hatuncağız var. Kıpırdayacak halde değilim. İşin kötüsü, kollarımı indiremiyorum. İndirsem, oralara buralarına dokunacak hatuncağızların. El bu, rahat durmaz ki! Bir de ti'ye aldılar mı bu gençler adamı, tam alırlar yâni!... Suyun varsa gövdende, terle artık!...

Kollarım kırıldı havalarda dolaştırmaktan. Tutunacak bir yer de yok. «Aman canım, âlemin terbiyelisi ben miyim!» dedim, indirdim kollarımı. Uygar toplumda, ellerin ufak tefek yaramazlıkları önemli değildir. İyi ki yanımda yöremde, para babası kılıklı biri yok. Olsaydı, çattıktı belâya! Herif, çarığı vuracaklar korkusuyla huysuzlandıkça, bizde ne sinir kalırdı, ne sabır!...

Otele koştum. Resepsiyonda bir not: «Nazif'ciğim, saat 18.30. Özür dilerim. Selâmlar. Fahri.» Biliyordum zaten, bu sonucu. Çıktım caddeye. Yağmur çiseliyor. Yapacak bir işim yok. Bir köşede bir kadeh bir şeyler içmek de var ya, canım istemiyor pek. Eee? En iyisi, eve dönmek. Karar iyi ama, nasıl uygulayacağız? Hani araba? (İşte, teori ile pratik arasındaki çatışma ve uygunsuzluk buradan geliyor. Eve gitmek gerek, diyorsunuz. Evet, eve gitmeli. Eve neyle gidilir? Kendi arabanız yoksa, bekleyeceksiniz belediye otobüsünü. Hayır, ben hemen gitmeliyim, dediniz mi, o zaman, caddeden bir araba çevirip veya parktan bir araba araklayıp, moda deyimle kaçırıp, gitmeniz gerekir. Tabiî, sonuçlarını göze almak şartiyle!)

Neden sonra, binebildim otobüse. Hattâ, bir köşeciğe ilişme mutluluğuna bile erdiğimi söyleyebilirim. Koltuğa kurulup da, ayaktakilerin hallerini dikizlemek hayli eğlenceli oluyor! (İşte, muhalefet karşısında, egemen çevrelerin tedirginliği buradan geliyor. Koltuktakiler sanıyorlar ki, ayaktakiler gelecekler, koltuklara kurulacaklar ve kendileri ayakta kalacaklar.)

Cebimden gazetemi çıkardım. Eve varıncaya dek okur bitiririm, diye düşünüyorum. O sırada, önümdeki kadın, sağ kolunu tatlı bir biçimde kaldırdı, çok uzun tırnaklı manolya parmaklarını havada bir süre tuttuktan sonra, hedefini bulmuş bir jet-bombardıman gibi, tepesinde bir noktaya pike yaptı. Kabarık lâcivert saçların üstünü, kalıbını bozmamaya çalışarak, belirli bir noktayı kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... O kaşıdıkça, benim içim geçti. Sonra el, geldiği hızla kalktı saçlardan, havada tatlı bir yay çizdi yine, dizlerin üzerindeki yerini aldı. Manolya parmaklardan ikisinde ağır yüzükler de vardı. Kulağımda bilezik şıngırtısı kalmış olduğuna göre, kolunda da bir sürü bilezik olmalıydı. Yâni bol bilezikli bir kol, bol yüzüklü manolya parmaklar ve uçlarında uzun, tatlı mor, bakımlı tırnaklar...

Gazeteme daldım. Daha bir paragraf okumamıştım ki, kol, yine aynı rahatlıkla kalktı, havada tatlı bir yay çizdikten sonra, uzun tırnaklar aynı hedefe pike yaptı; kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Gözlerimi alamıyorum kadının başından! Lâcivert saç kalıbı hiç bozulmuyor: manolya parmaklardan bazan biri, bazan ikisi, piyano çalar gibi, belirli noktaya dalıyor, kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor... Bekliyor bir süre, sonra hemen başlıyor kaşımaya. Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor... Azıcık duruyor, yine ve birdenbire başlıyor kaşımaya. İçim gidiyor! Gözlerimi alamıyorum kadının başından ve tıknakların dokunduğu yerden.

Kaşıdı, bitirdi. Manolya parmaklar, saç kalıbından çıktı, havada tatlı bir yay çizdi yine, dizler üzerindeki yerini aldı. Kadının yüzünü merak ediyorum. Ah bir görebilsem! Solumda yaşlıca bir zat oturuyor. O yandan bakamıyorum kadının yüzüne. Sağım, pencere. Başımı eğince, cama çarpıyorum. *Dert oldu içime!* Bu lâcivert, bu pahalı saçların; bu, yüzüklerle donanmış manolya parmakların sahibi kadının yüzü acaba nasıl olabilirdi?

Daldım yine gazeteme. Nerde kalmıştım, diye aranırken, kol yine kalktı. Kolla birlikte gözlerim de kalktı gazeteden. El, havada durdu bir süre, hedefini ayarladı, büyük bir isabetle pike! Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Durdu. Bekledi. Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı... Durdu, bekledi, kaşıdı. Hay Allah!... Aldı mı gövdemi bir kaşıntı! Saçlarımın kökü, boynum, ensem, sırtım, bacaklarım, göğsüm, koltuk altlarım, münasebetli münasebetsiz yerlerim tüm kaşınıyor! Sanki uyuzböceği dolaşıyor derimin altında. Başımı pencereden yana çevirdim, olmadı. Bir gözüm, kadının tepesinde. Manolya parmaklardan biri veya ikisi, duruyor, bekliyor, kaşıyor; *duruyor, bekliyor, kaşıyor.* Lâcivert saç kalıbının tek bir teli bile kıpırdamıyor. Uzun tırnaklar öylesine ustaca yapıyorlar ki işlerini! Sağ kolum kendiliğinden kalktı, başıma gitti ve kadınınkine denk bir noktaya girdi yüzük parmağım; kaşıdım, kaşıdım, kaşıdım. Oh, hazmış be, zevkmiş be!

Siz, tilkinin nasıl pirelendiğini hiç gördünüz mü? Sırtında, yâni o güzel kürkünün içinde pire dolaştığını sezen tilki, koşarken, birdenbire durur, tutar soluğunu, dinler, pirenin yerini tesbit eder, sonra yine birdenbire, sivri burnunu tık diye daldırır tüyleri arasına, kazır, kazır, kazır orasını. Zaferle çeker burnunu, aynı tempoda koşmaya başlar. Birden yine durur, ses almış gibi, dinler. Ne o? Yine mi? Vay hınzır pire! Hoop, sivri burun yine dalar kürkün içine.

Kadının kolu, havada yine o tatlı yayı çizdi, manolya parmaklar, dizleri üzerindeki yerini aldı. Tilki bir türlü gitmiyor gözlerimin önünden. O, burnunu birdenbire daldırdıkça kürkünün içine, ben de elimi sokuyorum münasebetli münasebetsiz bir yerime, kaşıyor, kaşıyor, kaşıyorum. Aman Allahım, haz ki ne haz! Uyuz mu oldum, ne? En iyisi, gazete okumak ve ilgilenmemek kadınla. Haa, nerde kalmıştık?... Bir gözüm, kadında ama. Kol kalktı yine. Başım da birlikte kalktı kolla. Kol, havada aynı yayı çizdi, belirli noktada durdu el. Yüzükler iri iri ve pahalı. Bileziklerin şıngırtısı kulağımda. Manolya parmaklardan işaret parmağı ayrıldı ötekilerden, sivrildi, sivrildi, hedefe yöneldi ve hadi, hoooop, pike! Kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı, kaşıdı...

Felâket kaşıntı başladı gövdemde! Yanımdaki adamdan utanmasam, hart hart kaşınacağım. Oh, ne zevk*tir kimbilir, ne hazdır!* Göğsümü ka*şıdım, ensemi kaşıdım,* başımın bazı yerlerini kaşıdım, olmadı. Kaşıntının biteceği yok! Kadın hâlâ kaşıyor da kaşıyor!... Deli gibi bakıyorum kadının kaşıdığı noktaya. En az yarım santim kalınlığında kepek vardır orada şimdi, diye düşünüyorum. Kaşıntım daha da artıyor. Ah şu kadının kafasını parmaklarımın arasına alsam da, mıncıklaya mıncıklaya dağıtsam şu saç kalıbını, dağıtsam da, rahat etse kadın.

Kol, aynı yayı çizdi ve el, dizler üzerindeki yerini aldı. Fakat ben resmen kaşınıyorum! Felâket kaşınıyorum ben! Hele de boynum, hele de ensem, hele de saçlarımın kökü, hele de... Of! Oysa kirlenmiş olmam mümkün değil.

Kadını unutayım, görmeyeyim diye binbir konu getiriyorum aklıma, olmuyor. Bir gözüm mutlaka kadında! Yol da bitmiyor ki ineyim. Kol, *yine kalktı.* Kalkmasıyla birlikte ben, *«Allaaaah!» diye bağırmışım.* Kendimi çabuk *topladım ama, iş* işten geçmişti; bütün gözler üzerime dikildi. Öteden biri de «Allaaah, sana şükür!» dedi. Bir başkası daha... Kadın, hiç oralı değil. Sivri tırnaklar, pike uzaklığında duruyor, hoooop, pike! Kaşı Allah kaşı! Kaşıyor, kaşıyor, kaşıyor. Çıldıracağım! İki durak beride indim otobüsten. Sırtımı kaldırımdaki akasya ağacına verdim, yumdum gözlerimi, bir güzelce kaşındım. Oh, dünya varmış! Olayı anlattım evde karıma. Güldü:

— «Kimbilir kaç günde yıkanmıyordur o saçlar!» dedi. «Bir sürü para verip yaptırdığı saçların bozulmasını ister mi! Belki de takmadır da, altı kaşınıyordur.»

— «Eee, geceleri nasıl yatar bu hatuncağız?»

— «Bilir miyim ayol? Her halde, kalıp gibi yatıyordur bir tarafı üzerine.»

— «Erkek? O zavallı n'apar? Mumya bekçisi mi bu?»

Karım, koltuğa bıraktı kendini:

— «Erkeği düşünen kim, ayol? Saçtan daha mı değerli bir erkek? Saç bozulmasın da, varsın erkek bozulsun!»

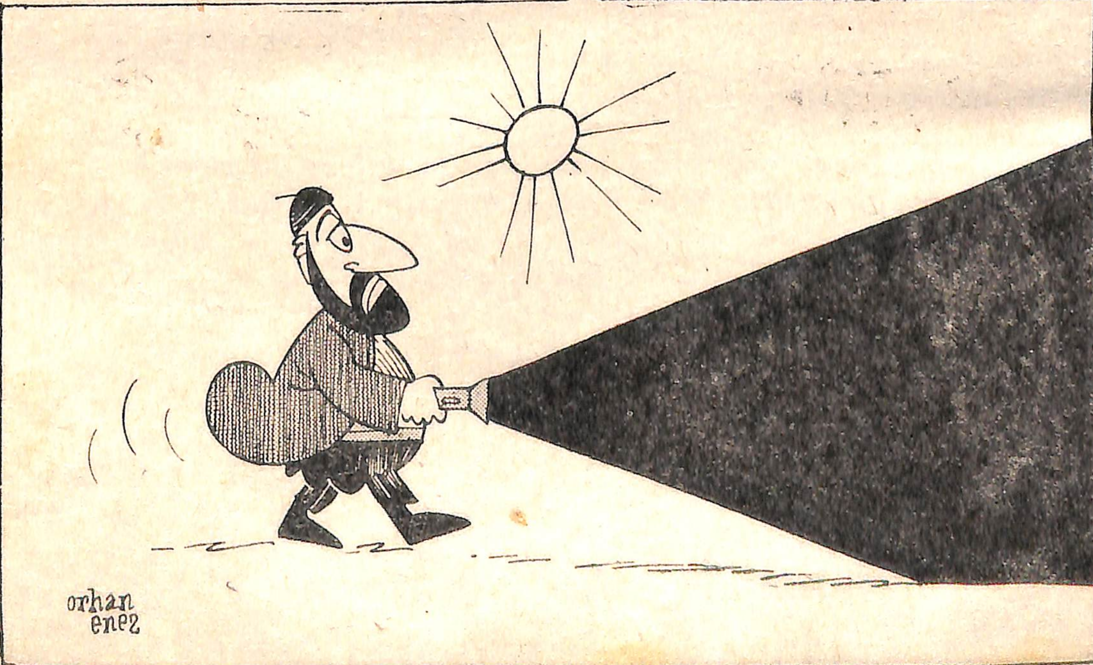
Otobüsteki kadın önümdeymiş gibi sıktım dişlerimi, uzattım pençelerimi:

— «Sabunla şu kafanı be!»

Karım güler de güler!

— «N'apardım biliyor musun?» dedim. «O kadın burada olsun, alır makası elime, cascavlak çıkarırdım kafasını! Saç dediğin tel tel, efil efil olur be birader! Güneş görür, yel görür arası. Ne o öyle, dibi börtü böcekli çalılıklar gibi? Tüh, sinirlerim bozuldu be yahu! Hanım, azıcık kaşı şuramı, n'olursun! Döşeme fırçası yok mu, sürt şu kafama, Allahaşkına!»

KORKMAZGİL

orhan enez

GERİCİ'nin maceraları!

GRAFIKA GI 704

Can Bartu:

"Ben de **Gibbs** traş kremi kullanıyorum,,
diyor.

Sizde Can Bartu gibi bol köpüklü Gibbs'le traş olarak sıhhatli bir cilde sahip olunuz.

Spor asları
Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 854 — 201)

1970 YILINDA 4 MİLYON

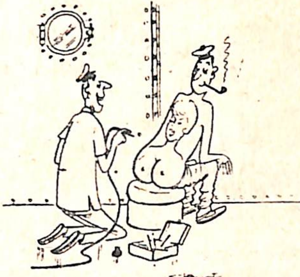

İSTANBUL
ATAKÖYde
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 199)

— Çoktan beri böylesine güzel bir döğme yapmayı başaramamıştım!..

Hayranlık

Bir İskoçyalı, arkadaşına böbürlendi:

— Dün akşam balo dönüşü, son derece güzel bir kızı taksi ile evine götürdüm.

— Yok canım... Kız çok güzeldi demek?...

— Öylesine güzeldi ki, taksi saatinin ne yazdığına bile bakmadım da, şoförün istediği parayı hemen verdim!

İnanç

Hoşsohbet bir adama sordular:
— Şansa inanır mısın?
— İnanırım elbet, dedi adam. Aksi halde tanıdığım bir sürü beceriksizin başarısını neyle adlandırırım?

Kim verir?

İki yayaya, beş arabaya çarptıktan sonra otomobilini bir mağaza vitrinine sokan adama, trafik polisi:
— Ehliyetinizi verir misiniz? dedi.
Diğeri:
— Yok ki, dedi. Benim gibisine kim ehliyet verir?

— Göz yaşartıcı bombaların kalitesi ne kadar da düşmüş!..

Belirti

Genç kadın, arkadaşına sordu:
— Son gördüğümde aşçınızın durumu çok kötüydü. Hastalığı geçti mi?
Diğeri cevap verdi:
— Şimdi çok iyi... Ayağa kalktı ve yattığı günlerin parasını da topluca aldı.

İnsan sevdiğini yemeli!

Konuğu olan beyazlara ziyafet çeken yamyam reis, yanında oturan beyaza sordu:
— Kaynananı sever miydin?
— Elbette, dedi adam. Hem çok severim.
— Servis tabağının solundaki budu al öyleyse. Kaynananınkidir!...

Şaka

Koşarak annesinin odasına giren bacaksız:
— Hizmetçimiz bir adamla yatıyor! dedi.
Duyduklarına inanamayan kadın şaşkınlıkla basamakları ikişer ikişer atlayarak, üçüncü kata kadar çıktı. Dördüncü kata tırmanırken, aşağıdan bacaksızın sesi duyuldu:
— Anne!...
Durdu kadın:
— Ne var?
— Boşuna yorulma... Hizmetçinin koynundaki erkeği tanıyorum!
— Kimmiş o utanmaz adam?
— Kim olacak? Babam!

Son an

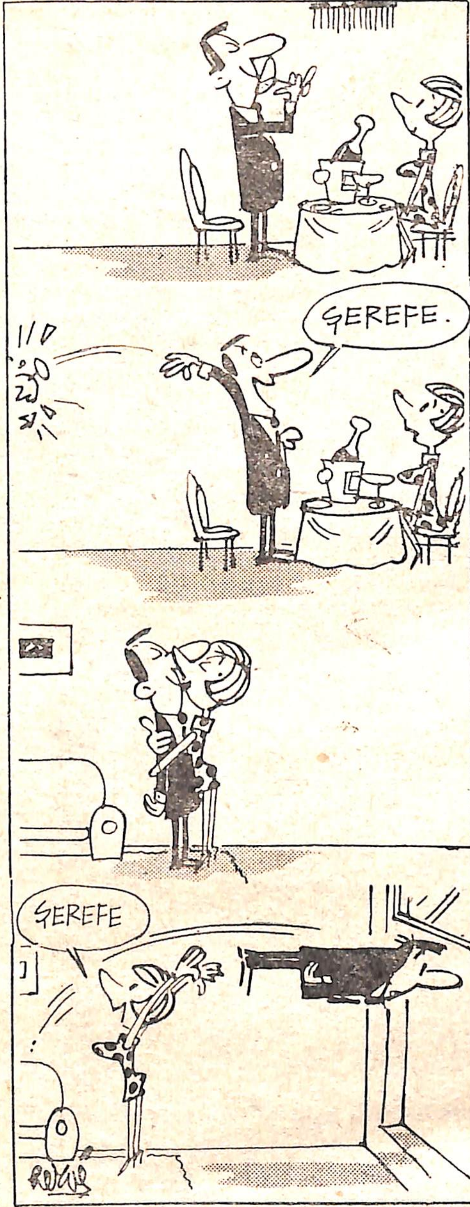
İdam mahkûmunu sabaha karşı hücresinden aldılar, koridora çıkardılar. Kollarına girip götürecekleri sırada ceplerini yoklayıp duran hükümlü:
— Sabırlı olun birader, dedi. Gider ayak bir şeyimizi unutmayalım!

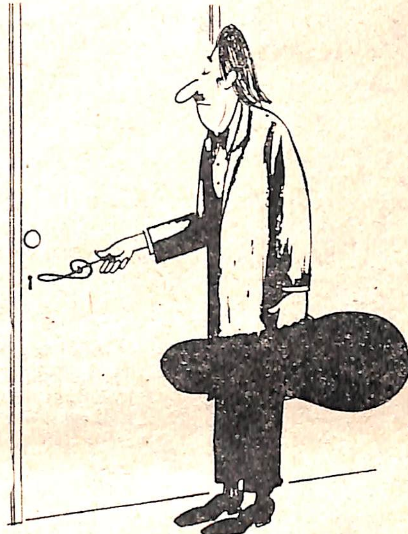

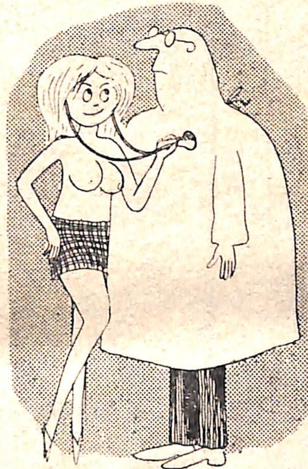
Yazısız

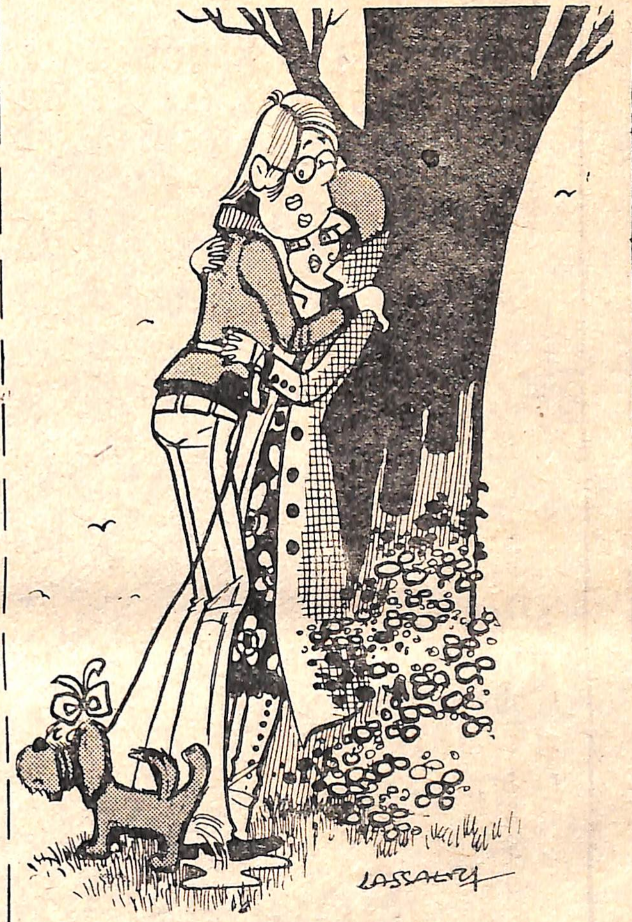
Dünya Karikatürleri

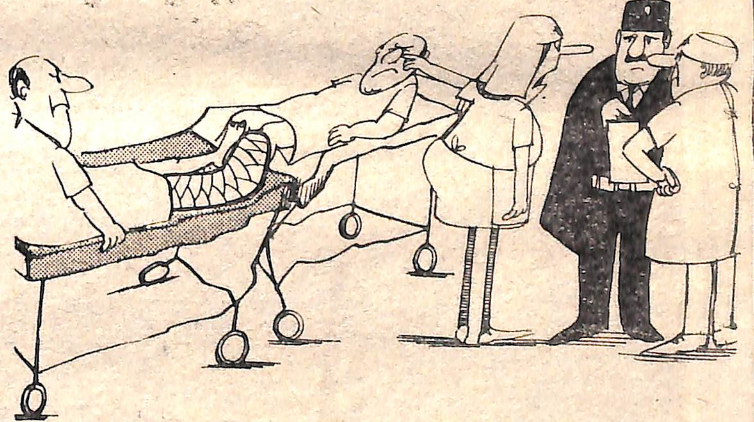

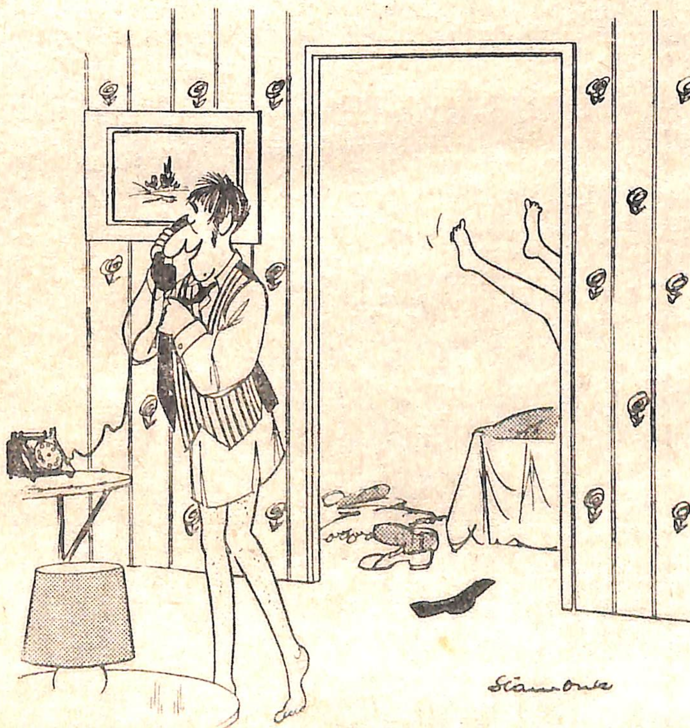
YAZILI

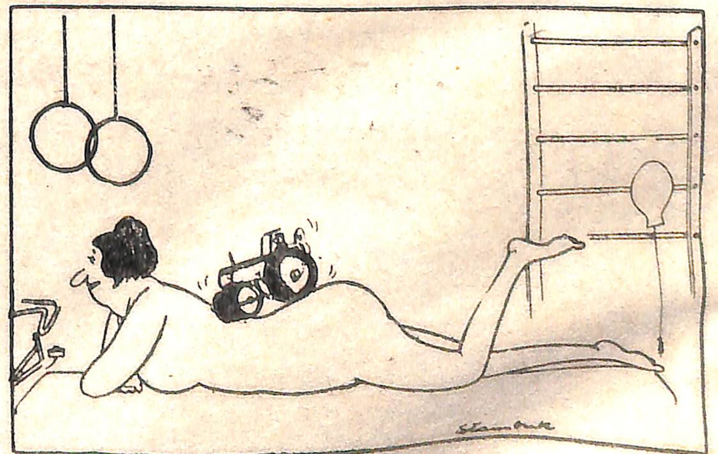

YAZISIZ

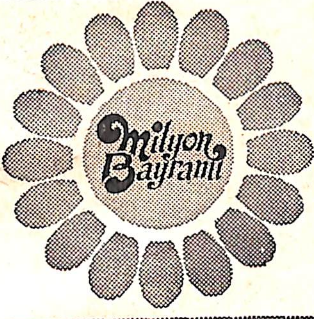

YAZISIZ

KISKANÇLIK !

YAZISIZ

— EVET, MÖSYO.. BEN UŞAĞINIZ GASTON.. MADAM JİMNASTİK YAPIYOR ...

YAZISIZ

kutlu olsun!..

1 çekilişte 16 MİLYON

milyon bayramında 20,000'e yakın talihli bayram edecek

BU ÇEKİLİŞTE:

45
Apartman Dairesi

50 adet **100.000** lira

100 adet **10.000** lira
200 adet **5.000** lira
1000 adet **1.000** lira
ayrıca 16 000 adet
çeşitli para ikramiyeleri
talihlilerini bekliyor.

Bütün tasarruflarınızı yıl sonuna kadar
İş Bankasında toplayınız...
Milyon Bayramında bayram edecek
talihlilerden olmanız,
en büyük dileğimizdir.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 4501 — 202)

Akbaba

— PEKİ, BÜTÜN BUNLARI SONRA KİM TOPLAYACAK ?

— HOKKABAZLIKLARINI BANA YUTTURAMAZSIN HERİ

— AAA !.. Bİ DE GÜLÜYORSUN HA ?

— SONBAHARDA KAPALI HAVAYA, DÖKÜLEN YAPRAKLAR RAĞMEN BAZI ŞEYLERİ YİNE DE PEMBE GÖRÜYO İNSAN !..